

maj 2020

Leto 2020

Rdeče morje

1. maj 2020, petek

Ismailia, Egipt

Danes se je veliko dogajalo. Najprej sva spila kavico, potem sva pojedla zajtrk. Na vrsti je bila še ena kavica in sprehod naokoli. Potem solata za kosilo (zelo vroče je in solata po novem bolj paše, kot meso). Pa še ena kavica. In potem kosilo. Ah, ja... pa ja nisem padel na tak nivo, da se mi dogajajo samo že kavice in hrana?

Vesna je zjutraj našla matico pri sefu in takoj (še pred vročino) se lotim dela. Ampak, vse je pritrjeno tako, kot mora biti. Nič nimam za popraviti. Škoda. Pa je po vodi splavala prilika, da bi lahko kaj delal na barki. Časa imam na pretek. Mala se skoraj nič ne kvari - sedaj, ko ne pluje več po deset tisoč milj na leto. Vidi se, da je trdno grajena, precej bolj kot so serijske barke masovnih barkodelnic.

Dnevi so že vroči. Danes je bilo krepkih 30 stopinj in še najboljša zanimacija je bila - ribanje palube. To se dela z mrzlo vodo (no ja, mlačno, mrzla voda je tukaj utopija) in je prav prijetno opravilo. Ker pa vse kaže tako, da bova prizemljena še nekaj časa, je potrebno delati počasi. Danes kokpit. Jutri (morda) še kaj drugega. Lahko bi naoljil teak, hmmm... Ampak, kaj pa če bo okoli ovinka spet pribremzala peščena nevihta in bo delo zaman? Ne delaj prehitro, Tonček, počakaj in premisli še enkrat!

Vesna z dekleti (najmlajša se bliža petdesetim) s katerimi skupaj telovadi, organizira večerno druženje. Povabila jih je na ouzo, da se privadijo na Grčijo. Pravzaprav je povabila kar celo marino. Ona časti pijačo. Ampak. Tri so avstralske barke in s tem že v startu ne more biti nič. Pot luck bo. Hej, pa sem že mislil, da se bom te navade, ki je skregana z našo kulturo, na svojem koncu sveta znebil! Res ne vem, kaj je bolj moteče za Evropo, muslimanke z ruto na glavi ali ameroavstralci s svojimi pot luck navadami? Na srečo je bila tokrat v igri samo pijača in če se nisva uspela znebiti dovolj špirta, se ga bova pa kdaj drugič. Enkrat jih že vrževa na finto, da ne bo pot lucka.

občasno vidim, da se kadi iz teh roštiljev; nekatere marine imajo tako, da si lahko jadralci sami pečejo na ognjišču - no, tukaj bo to verjetno neizvedljivo ...

2. maj 2020, sobota

Ismailia, Egipt

Spet je bil vroč dan. Le noči so še hladne in spi se lepo. In kaj naj počnem danes? Ni druge, lotiti se je potrebno oljenja teaka v kokpitu (bog ne daj, na celi barki, nekaj mora ostati še za drugič!). Delam čim bolj počasi, Mala ni ravno velika in dela ni v izobilju, pa ga je treba smotrno razporediti na vsako minuto, ki je na voljo. In teh je ogromno. Čim bolj enakomerno razporediti. To oljenje teaka bi torej lahko poimenoval kar maziljenje teaka.

Vzdrževalna dela na Mali so torej na višku. Že včeraj je Vesna oprala dve polni žehti perila. V glavnem deke in posteljnino. Tukaj je na voljo popolnoma nov pralni stroj s kapaciteto devet kilogramov in poleg je še sušilni stroj. Uporaba obojega je 4,50 evra na pranje in sušenje, vsako tretje pranje/sušenje je gratis. Za tukajšnje razmere je to sila poceni.

Kot korona zaporniki moramo podkupiti paznike (kot v vsakem zaporu), da nam prinesejo stvari iz svobodnega sveta. Cena za dostavljeno hrano je cena v trgovini krat dva. Kar nekaj robe sva naročila, navkljub temu korona-interventnem dodatku je to še vedno cenejše, kot v Grčiji (ali Sloveniji). Pa še na barko je urejena dostava.

Avstralec Brian iz sosednje barke, Ariel po nazivu, je hudo padel in se poškodoval, pa so ga z rešilcem odpeljali v bolnišnico. Tam so ga lepo poflikali. Takoj. Bolnišnica ni preobremenjena s koronaši, kot so baje bolnišnice pri nas doma. Prostora je dovolj in usluga je dobra in takojšnja. Pravzaprav koronašev sploh ni videl in jih niti ni srečal. In baje v celotni Ismailiji sploh ni virusa. Nihče tukaj ni okužen. Najprej so mu zagrozili, da bo za operacijo moral plačati sam (menda celo nekaj več kot 50 evrov), potem so kar pozabili na vse skupaj in je bila urgencia brezplačna. Država časti.

Fora v Egiptu je, da so oštarije zaprte 24/7. Nihče pa tega ne odreja direktno. Kavelj 22. Čez dan ne smeš jesti, ker je ramadan (in tudi ne moreš, ker so oštarije zaprte). Ponoči, ko bi bile lahko odprte in bi se smelo jesti, pa se do oštarij ne da priti. Ponoči je policijska ura in gibanje je prepovedano. Nihče ne hodi naokoli. Simpl. Če hodiš po cesti ponoči te lahko ustrelijo in potem ne moreš več hoditi. No, vsaj običajno je tako. Razen če si Robocop. Ali pa Tom in Jerry.

Midva sva na vodi (točneje: živiva na vodi, pijevo pa vino). Ali je ta voda morje ali ne, se težko odločim, še težje pa se odločim ali je (v primeru, da sem se prej odločil za morje) to Sredozemsko ali Rdeče morje? Morda je Ismailijsko morje? Kdo ve? Je pa to morje sredi kanala še najbolj podobno čokoladnemu pudingu brez krokodilov (no, vsaj uradno jih ni, neuradno pa tukaj vseeno ne bi rad plaval). Imamo pa v yacht clubu bazen. Bazen v zaporu. In pa oštarijo, zaporniško menzo, torej. Oštarijo, v kateri se pa ne sme sedeti. Zaradi korone, bojda. Lahko pa v tej marinski birtiji naročiš marinsko hrano po marinskih cenah kot take-away. Kadarkoli. Nobenih ramadan omejitev ni in znotraj marine ne velja policijska ura. In potem ti jo prinesejo na barko, pravzaprav na pomol pred barko, kjer so mize in stoli pod senčniki. Tam se sme jesti in tam se sme družiti. In se družimo. In pijemo in jemo. A-ja-ja-jaaaah... al so birokrati...

ko pogledaš dol v t.i. morje, barva ni ravno vabljiva za kopanje

danes so ribiči prišli čisto zraven nas in metalni mrežo v morje

t.i. manager za dostavo hrane in ostalih stvari je kar skakal na pomolu in odganjal z vreščecim glasom skozi masko (katero je imel danes prvič na sebi v celem tednu!, verjetno

je bil kakšen pomemben šef v bližini?) ribiče, češ, da je tukaj marina

ampak se niso takoj dali motiti, najprej so malo klicali ribe: s to palico tolče po morju....

... in jih na tak način zvabi v mrežo ...

... kolikšen je bil izplen v teh 15 minutah nisem videla

so se pa temu našemu managerju smejali od daleč ...

... ja, ja, stari ... saj bomo šli ... in so šli trideset metrov na desno :)

3. maj 2020, nedelja

Ismailia, Egipt

Dan je podoben dnevu. Nič se ne dogaja. Bereva, nekaj delava na zalogo in čakava, da se meje odprejo. Da bi lahko čim prej nadaljevala s turizmom. No, zaenkrat še nič ne kaže na to. Ampak, upanje umira zadnje.

Vesna se vsako popoldne udeleži marinske telovadbe, da ji vsaj ena ura hitreje mine. Je pa danes ugotovila, da je najstarejša v skupini. Naslednja, Avstralka Linny, ji je tesno za petami, le nekaj mesecev mlajša je. Ostale so mlajše. In Vesna je edina, ki še aktivno dela. Nizozemka Ester (z nick namom Poly), psihologinja po poklicu, je sicer precej mlajša, pa je službo pustila in se z možem odpravila transferirat barko iz Azije v Grčijo. Sedaj pa tukaj čakata, da se bo Grčija odprla. Tako, kot vsi ostali.

Ko takole premišljujem, vidim, da sva imela nekaj začetniške sreče, da sva se odpravila na pot le nekaj dni pred zaprtjem mej. Štirideset dni sva tako lahko počasi potovala naokoli, namesto da bi bila zaprta v marini. Saj bi se mi zmešalo! Ampak. Ni vse črno belo. V Port Ghalibu bi tudi imela družbo in tam bi lahko vsak dan plavala v morju. In Vesna bi lahko

snorkljala. Dokler se ne bi naveličala, saj drugam, kot v bližnje morje ne bi mogla zaviti. Nekam, kamor se da priti peš. Nekateri bi rekli, da je to tudi v redu. Reef kot reef. Pa ni tako. Vsaka stvar je lepša, ko jo gledaš prvič.

avstralka Maria, nekaj let mlajša od mene, tako kot vsi ostali, vsak dan skačemo čez ograjo (tudi to je telovadba)

avstralec Bob, možakar pri 70ih, poln energije in želja po plovbi, je tudi obtičal in čaka na odprtje mej

mesta Ismailia si nisva ogledala, verjetno se pa ne razlikuje kaj dosti od ostalih, ki sva jih videla v Egiptu

4. maj 2020, ponedeljek

Ismailia, Egipt

Prav fletno je vsak večer poslušat imame iz bližnje in tudi malo manj bližnje okolice, kako tekmujejo v petju. Tisti bolj gajstni začnejo že kakšno minuto prej, ko še ni kakofonije. In, moram priznati, za namen, ki mu služijo, so čisto spodobni pevci. Precej boljši, kot naši zvonarji, ki se trudijo čim bolj zlititi z zvokom, ki sicer prihaja iz kleparske delavnice.

In, izgleda, da jih bom poslušal še dolgo. Ravno kar smo dobili obvestilo, da je Grčija zaprta za vse vrste plovil do 18. maja. Morda bo Turčija odprta prej. In bo pobrala smetano. Vsaj midva se bova potem takem tja odpravila delat antifouling. Ali pa na Severni Ciper. Kdo ve? Mogoče bova pa tako dolgo čakala, da bova dočakala odprtje Libanona. Hmm... Še Slovenija je spet v igri. Edina država na svetu (poleg Somaliije), kamor lahko vplujeva.

Spet se nič ne dogaja. Danes nisem šel niti na kopno. Vesna pač. Poleg tega, da je opravila vsaj 122 metrov (v obe smeri skupaj) dolg sprehod do marinske pisarne, je bila spet na telovadbi. Tale dnevnik tako postaja počasi zaporniški dnevnik, pisan v zaporu. Ampak, to ni nič novega. To ni prvi tak dnevnik. Enega podobnega sem bral v šoli kot obvezno čtivo. No, tisti je bil res dober, ta tukaj je kr-neki. Dnevnik Annelies Marie »Anne« Frank (pri nas bolj znane pod imenom Ana Frank) se žalostno konča, ta se ne bo. Kvečjemu prekinjen bo za nekaj dni. Takrat, ko bova brez neta...

V domovini se od danes naprej sme zaviti v kafič. S komerkoli sem govoril, vsi so bili navdušeni in vsi po vrsti so mi zatrdili, da jim ni nič hudega, da se imajo lepo in da ga spet lahko žingajo. Ah, ja. Kako kratek je spomin človeštva. In kako malo je potrebno da so ljudje zadovoljni. Tole me malo spominja na zgodbo o onem možakarju, ki je psa držal za rep in vihtel po zraku. Pes je cvilil, možakar pa mimoidočim razlagal, da naj počakajo in bodo videli, kakšno veselje bo naredil psu, ko ga bo spustil na tla.

v prvem nadstropju stavbe nasproti nas, 4 osebe ženskega spola telovadimo :) vsak dan 16,30-17,30 ... čeprav je sedaj vsak dan bolj vroče tudi ob tej uri ...

5. maj 2020, torek

Ismailia, Egipt

Malo delava, malo premišljujeva, kam bi se premaknila. Če sploh kam. Od vseh možnosti je še najbolj realna grška opcija. Nekaj mailov sva razposlala do ljudi, ki bi nama lahko povedali, kako se priplaziti v zaprto državo. Se pa bojim, da ne bo kruha iz te moke. Še vedno stoji trditev, da sta edini državi na svetu, ki bi naju sprejeli, Slovenija in Somalija. V nobeno od teh dveh nočeva. Obe sta izredno nevarni, okuženi sta s pirati.

Bivanje je danes malo bolj prijetno (ni več tako vroče), ker veter lepo vleče. Ne vem sicer, kaj bo to pomenilo na palubi, ampak o tem bom razmišljal jutri.

Miza v salonu (ki jo sedaj uporabljava že cel teden) se malo ziba in sem pogledal pod podnice, kako je pričvrščena. Hja, kaj bi djal? Mojstri slovenski, ki so jo pritrdili, še preden je bila Mala v vodi, so pozabili na en vijak (ki ga - jasno, kot beli dan - na barki nimam). Ker te mize nisva (skoraj) nikoli uporabljala, tega do sedaj sploh nisem opazil. Kakorkoli, minutka dela, ko bom naslednjič v bližini čendlerije in bom imel možnost kupiti pravi vijak.

Zato sem pa pod podnicami odkril nekaj drugega. Pravo malo otroško igrišče prevažava s seboj. Igrišče, kjer v centru igral kraljuje peskovnik (no, če sem pošten, drugih igral sploh ni). Peskovnik pa je. In to z originalnim saharskim peskom. Ko bom na podstavek mize privijačil četrti (manjkajoči) vijak, bom ukinil tudi to otroško igrišče. Danes se mi ni ljubilo ukvarjati s tem. To bo tudi malo več, kot le minutka dela.

Za večerjo obujava spomine na domovino, tam nekje daleč za mnogimi zaprtimi mejami. Ajdova kaša z jurčki. In panceto! Ni ravno tipična arabska jed, bi rekel.

marinska pisarna

ajprej prepražim slanino (je treba varčevati s količino)

potem pa na hitro še prepražiti cel kup zelenjave in na koncu vmešati ajdovo kašo z jurčki

6. maj 2020, sreda

Ismailia, Egipt

Danes sem se sprehodil na teraso, opravil nekaj telefoniade in se vrnil nazaj na barko. Za računalnik. To je vse okoli moje telesne aktivnosti. Groza! Vesna se vsak dan rekreira najmanj eno uro in je precej bolj aktivna od mene. Meni čoporativnost nikakor ne gre in ne morem telovaditi po nareku. Individualec in upornik sem po karakterju, to pa s skupinskimi vajami ne gre v korak. Zato pa tudi komaj čakam, da se bom lahko spet prosto gibal po naravi.

Imamo nove sosede. Danes so pripluli iz Sueza. Upam, da se bodo ti kaj bolj družili, sedanji niso najbolj družabni. No, saj tudi jaz nisem. Nimam volje, da bi hodil naokoli in iskal kontakte. Drugi, tako kaže, tudi ne, saj skoraj nihče ne pride in me pokliče na čvek. In potem se vsak zase držimo doma. Počasi tonemo v depresijo. Vsi. Še ena zadeva, ki kaže na to, kako napačni ukrepi so to za ljudi (za oblastnike, nasprotno, so odlični).

Temperatura je nekaj stopinj nižja, kot prejšnje dni in je čisto prijetna za bivanje in delo. Sedaj je za mene idealno, da bi opravil čim več zadev (in mi jih kasneje, ko bova na plovbi, ne bi bilo treba). Ko le ne bi bilo te zoprne blokade VPN s strani oblastnikov!

Še vedno nimava nobenega trdnega zagotovila, kako priti v Grčijo (ali pa kamorkoli drugam). Le množico bolj ali manj (ne)uporabnih nasvetov v stilu: "You can enter Greek waters and anchor in a remote place if they don't see you". Hja, to bi vedel tudi brez svetovalca. Se pa tukaj vsak po svojih zmožnostih trudi dobiti kakršna koli zagotovila, da bi lahko vplul v EU.

brskam po starih fotkah

.... pogrešam ... zelo....

7. maj 2020, četrtek

Ismailia, Egipt

Sinoči smo skupaj z Nizozemcema Esther in Piet z Acalefe delali strateške načrte, kako se prešvercat v Grčijo. Brez rezultata. Je bil pa rezultat viden drugje. Imava samo še dve flaši rdečega vina (in še precej belega). Tukaj je bila odločitev (in s tem tudi rešitev težave) takojšnja in popolnoma jasna. Prav nič politična. V skladu s kapitanovim odlokom št. 654/20, se času od vključno 06-May-2020 19H00 UTC pa do preklica na Mali pije samo belo vino. Rdeče bo odkupila institucija "Blagovne rezerve Mala" po vnaprej določeni odkupni ceni (brez javnega razpisa) in bo na voljo v ladijski vinski kleti za

nujne potrebe. Skupaj z moko, kvasom, soljo in vodo.

In še en rezultat je bil. Tak, ki ga da lahko le belo vino. Na njuno prošnjo sem danes na našo ambasado v Atenah naslovil vprašanje o tolmačenju grške zakonodaje (ali bi se jo dalo razumeti tako, da smemo vpluti?). Oni niso dobili odgovora iz nizozemske ambasade, me pa zanima, ali ga bom dobil jaz dobil iz slovenske? Dobil sem ga. V pol ure. Do sem vse lepo in prav. Ampak. Odgovor je, da nama ne znajo nič pomagat. Po pričakovanju, če sem iskren. Očitno si bova morala pomagati sama, če ne drugače pa z baksheesom.

Popoldan sem se sprehodil. Okoli 42,37 m v vsako smer. In naoljil sem tudi palubo. Upal sem sicer, da bo to trajalo dolgo (tako se mi vedno zdi, ko moram kaj delati, pa se mi ne ljubi), pa je bilo narejeno tik-tak. Hja, tako je to, če moram s čem čas ubiti. Takrat teče ura počasi in počutim se kot šolarček, ki komaj čaka počitnice.

Pri dobavitelju kino zabave sem naročil tudi nekaj dokumentarcev. Rad gledam dokumentarce. Take, ki so aktualni, pa sploh. Danes ponoči se bo pod morjem od robov steklene cevi odbijal dokumentarec z naslovom Terminal. Tisti, s Tomom Hanksom v glavni vlogi.

Za večerjo naročiva čevape, mišunga ovce in krave, spečene na ortodoksnem žaru. Že večkrat sva jih hotela, pa sva sosede poslušala, ki so razlagali, da za 10 evrov dobiva čisto malo zanič hrane. Ampak, ko dobiva paket, vidiva, da nekaj ne štima. Za ta denar sva dobila ogromno. Samo čevapov je bilo pol kilograma, dvanajst krepkih kosov, pa riž, pa priloga, pa solata in en tetrapak soka (če bi bilo vino, bi jih pa sploh pohvalil). Za oba je bilo dovolj. Ja, nekaj tu res ne štima. In po tehtnem premisleku, mi je jasno, kaj. Oceno je podal Avstralec Bob. Res je, to je normalno pripravljena (eni bi rekli, zdrava) hrana. To ni sojaburger ali prežgano olje kapajoči fiš'n'čips in kaj takega povprečnemu Aussiju res ne more biti všeč.

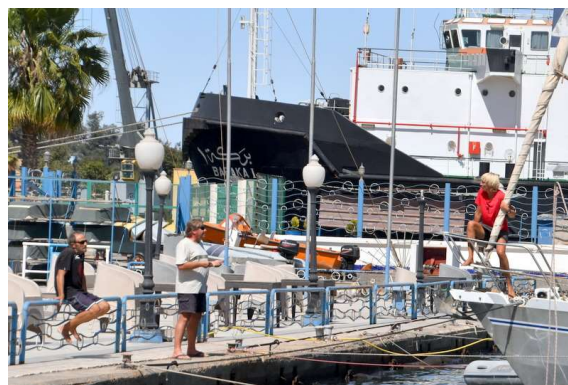
avstralska soseda Maria, nick name Ema Dee, članica našega športnega kluba :)

ribiči zelo radi pridejo vsak dan loviti na naš konec (dokler jih ne ugleda manager in jih odžene)

ne vem od kje pridejo celi taki veliki šopi rastlinja? zelo neugodno, če ti pride v propeler

strateški pogovori na soncu +30C kako priti in kam priti v Mediteran

Tonetu so se kar učke zasvetile, ko so prinesli porcijo čevapov s prilogami ...

8. maj 2020, petek

Ismailia, Egipt

Zadeva sploh ni več smešna. Vsi po vrsti imamo dovolj tega čakanja in stalnih nateguncev, kdaj se bodo meje odprle. Zavladala je melanholija v deželi egipčanski. No, pred deželo egipčansko, mi smo v nikogaršnji deželi, mi smo na terminalu.

Preverila sva še po ostalih slovenskih ambasadah v okolici in na žalost je povsod situacija, kot sva jo pričakovala. Namesto, da bi se naši vrli predstavniki naroda zavzeli za rojake in jim uredili izjemo pri prehodu meje, nama urno razlagajo zakonodajo. Ma, saj sva pismena, saj veva, da se po običajni poti ne da, saj to sva si itak najprej prebrala po raznih uradnih listih. V diplomatskem jeziku (ki bi ga menda lahko razumeli) sva jih prosila, da nama uredijo izjemo. Pa ni bilo nič iz tega. Gluha ušesa. Nikoli do sedaj nisva potrebovala diplomatske zaščite, pa sva nadpovprečno veliko potovala po svetu. In ko bi enkrat morda le kaj potrebovala - nič. Ma, saj sva to tudi pričakovala, le upala sva pa vseeno. In enako je pri vseh odposlancih vseh narodov. Nizozemska, francoska, avstralska, ameriška, angleška ambasada, enaki odgovori. Kot bi jih napisal isti človek.

Danes se odločata Nizozemca, kaj storiti in danes se odločava midva. Jutri je torej dan D.

otroci po tej brozgi mečejo mrežo in upajo, da se ujame kakšna ribica ... otroci se zabavajo in hkrati prinesejo domov hrano; a je kaj slabega v tem? boljše kot pa tipkati po telefonu cele dneve, kajne?

nekaj življenja je v tej brozgi vseeno videti, pa vendar ne vzbuja ravno apetita

ženski športni klub Ismailia :) ... Esther, Lynn, jaz in Maria

solata raste kar v kozarcu ... še malo, pa bo vsaj za dekoracijo :)

9. maj 2020, sobota

Ismailia, Egipt

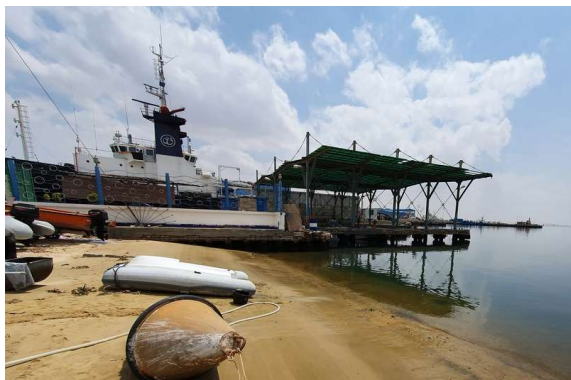
Odločila sva se. In odločila sta se Nizozemca in odločila sta se Škota in odločila sta se Angleža. Gremo. Mi in Nizozemci jutri, ostali v ponedeljek. Francoz bo odšel v nekaj dneh. Ostali bodo samo Avstralci.

Ampak. Za kaj takega se morata odločiti tudi agent in šef jadrnega kluba. Ona dva sta zadolžena, da uredita pilote in da lahko gremo dalje. No, in tu se začnejo težave. Ni ju za dobiti. Ne javljata se na telefone, maile, sporočila. Poniknila sta v zemljo. Ah, ja... Jutri bi bilo najbolje izpluti, saj je vremensko okno primerno za plovbo proti severozahodu. V ponedeljek bi še šlo za silo, bi pa pod Karpathosom že padli v porajajoči se meltemi. Kasneje se ne da več. Če se seveda ne spremenijo vremenske napovedi, kar pa je v Sredozemlju precej običajna meteorološka praksa.

Čudeži se dogajajo, popoldan nam obljubijo, da so piloti za jutri dogovorjeni in da izplujemo ob šestih zjutraj. Če ne bo vor-šipov, jasno. Po mojih izkušnjah bomo izpluli ob petih ali pa sploh ne bomo. Ob šestih zagotovo ne. Na sporedu so torej priprave za izplutje. Vesna pripravlja hrano, jaz barko. Ampak. Ne morem ji parirat v količini dela. Kakor kaže, bomo veliko jedli na poti. Jaz očistim log kolesček (ki niti ni bil preveč zapackan), vse ostalo je na Mali BP (razen podvozja, ki je zaraščeno, jasno). Da bi ubil čas, se želim lotiti čiščenja bokobranov, vendar (z veseljem) ugotovim, da je meni najbližja vodovodna pipa zasedena. Torej, opravilo ni možno. Še bolje.

Spet sva naročila kosilo in spet je bila ena porcija prevelika za dva. Nabasala sva se do vratu in še je ostalo nekaj hrane. Res so to nenormalno velike porcije. Zvečer imamo pa na pomolu še zadnje (poslovilno) srečanje in glede na številčnost Avstralcev, je to spet pot luck, hic! No, sem vsaj pil dobro južnoafriško vino. Iz Maline vinske kleti. Belo, rdeče je romalo v blagovne rezerve že pred dnevi. Oni naj pa kar pijejo svoje pivo, ki so ga na barki naredili iz praška in vode. Prav jim je, kaj pa težijo s pot luckom!

Jutri se tako odklaplja od svetovne popkovine in nekaj dni bova sama samcata sredi morja. Priklop načrtujemo v sredo. Če bo vse po planu, jasno. Pri jadrnanju pa je vse po planu samo takrat, ko je plan, da ni plana...

to je naša plaža, uporabna le za pranje dinghijev

danes v pisarni zaključujemo finančne posle ... jasno, da na škodo naših žepov

set lunch, dovolj za dve osebi: juha, solate, krompir, riž in cca pol kg čevapov

zvečer se zberemo vsi razen škotov; britanci pijejo svoje zvarke (ginger beer) - po okusu kar ok ... (žal vseh nisem mogla zajeti v fotke)

Leto 2020

Sredozemsko morje

10. maj 2020, nedelja

Ismailia, Egipt - Ierapetra, Grčija (1. dan)

Pilot je prišel. Pol ure pred rokom. In potem je čakal, prav mi mu je. Pa naju je začel priganjati, da naj gremo hitreje, ker bodo čez kanal ob šestih postavili pontonski most. Hja, dragi moj, če bi nama včeraj povedali, da naj prej vstaneva, ne bi bilo nobenih težav, tako pa ne mislim obremenjevati motorja zaradi enega mostu. Bomo pa počakali, saj imava časa na pretek. Midva ga imava, pilot ga nima, on bi bil rad čim prej doma. Akcija. Pojejo telefoni in poje VHF in most bodo danes postavili ob pol sedmih, ko bomo tudi mi mimo. Naj se vidi, kdo ima v kanalu prednost!

Po navadi je tok vedno v nos, tokrat je bil z nami večino poti v kanalu, Vsaj nekaj. Sva pa spoznala, da sva bila z izjavo "imava časa na pretek" malo drzna. Zaradi ramadana pilot ne je in ne pije. In midva sva solidarna z njim. Dalj časa, ko plujemo, dalj časa sva lačna. Pilot je jedel (je nehal jesti) ob treh ponoči, in on edini na krovu ni lačen, hic! No, na skrivaj v podpalubju že kaj pomeziva, v kokpitu ga pa ne draživa s hrano. In ko ga z letečo menjavo na izhodu iz kanala pobere pilotska ladjica, naskočiva na hrano, kot da že cel dan nisva nič jedla. No, saj nisva. Tale ramadan je relikv preteklosti, ki se ga tukajšnji prebivalci držijo precej zares. In trpijo. Vidi pa se, da je Mohamed živel v drugih časih. Če bi bilo to danes, bi poleg hrane, pijače, cigaret in seksa prepovedal tudi mobilne telefone. Potem bi šele trpeli!

Na Vodafonu nama je ostalo nekaj kredita in sva se ga namenila prenakazati nekomu, ki v Egiptu ostaja. Enostavna naloga se pokaže kot zapletena. Vsi imajo naročniška razmerja in ne predplačniška. Na koncu nama zadnji v vrsti le pove eno številko, kamor lahko preneseva denarce. Nimam pojma komu, ampak vsaj propadli ne bodo.

Nad Sredozemskim morjem ni veliko vetra. Pa še kolikor ga je, je v nos. Obesim sicer jadra, vendar brez motorsailanja ne gre. Je pa naša hitrost proti vetru, valu in školjkam obupno slaba. Če dosegamo štiri in pol vozle hitrosti, sem že vesel. Na Kreto bova prispela en dan kasneje, kot bi sicer. Počutim se, kot kak morjeplovec, ki zaradi varčevanja ni naredil antifoulinga. Pa nisem varčeval, tega se enostavno ni dalo narediti.

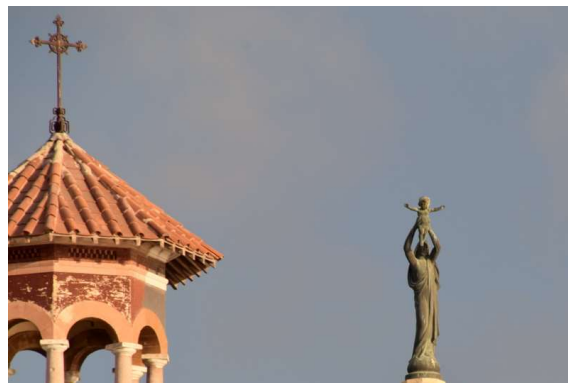
še zadnji pogled na yacht club Ismailia kjer sva preživela zadnjih 14 dni; ostalo je še 6 plovil

ob petih zjutraj naju že pilot kliče ... pride z nagobčnikom na barko; Jones mu je ime, jaz sem ga preimenovala kar v Jožeta

ko je šel na naš WC, je celo kopalnico pošprical z egipčansko kolonjsko, da jo je razkužil po svojem obisku... in potem me vpraša, če je ok naredil... ostala sem brez besed ...

na poti cerkev z zanimivim spomenikom

cerkev je stara preko sto let; Jones je znal marsikaj povedati, za razliko ostalih pilotov, ki smo jih imeli do sedaj na Mali

ni lepšega kot videti en nasmeh od srca

most samo čaka, da gremo mi mimo in tako omogočijo prehod iz Sinajske strani

kanal čisto zaprt

zaradi močnega sonca se vsak na svoj način zaščiti

Jones je včasih tudi sam malo manevriral Malo ... prvi pilot, ki je rad tudi kaj delal na barki in ne samo ali spal, visel na telefonu ...

Jones/Jože se poslovi, dobil je standardno darilo (20\$) plus 1\$ za prijatelja, ki ga je prišel iskati...

kruzerice pa že zelo dolgo nismo videli ...verjetno jih letos na splošno ne bo kaj dosti

11. maj 2020, ponedeljek

Ismailia, Egipt - Ierapetra, Grčija (2. dan)

Vetra ni že od sinoči. Genovo sem pospravil ob osmih zvečer, ko sva se zapodila skozi ogromno gručo ribičev. Radar je dobil ošpice, toliko pikic je bilo okoli nas. Brez pogleda naprej in ustreznega ročnega manevriranja bi Mala hitro ujela kakšno ribiško mrežo. Potem smo zapluli v področje, ki je na karti označeno kot "fishing and anchoring prohibited" in mislil sem, da bo mir. No, saj z ribiči je bil, zato je bilo pa ladij toliko, kot le redko kje (Singapur je izjema!). AIS alarmi so tulili vsakih deset minut, radarskega si nisem upal niti vklopiti. O spanju ni bilo niti za razmišljati, kaj šele udejanjiti.

Skupaj s petinštirideset čoveljsko Acalephe plujemo. Skupaj smo včeraj izpluli iz Ismailije. Z razliko, da so oni ubogali svojega pilota in zbežjeli iz priveza, oddivjali proti bodočemu pontonskega mostu in bili do časa mimo. In potem so čakali na nas. Glede na to, da imamo isti cilj in smo enem dnevu še vedno skupaj, bomo verjetno tudi precej skupaj pristali. Plujemo na VHF razdalji in Vesna je z Esther na vezi. VHF je tukaj naša edina povezava s svetom. Satelitskega linka za nekaj dni nisem aktiviral.

Hladno je. Ponoči je bilo prav mrzlo. Temperatura pade precej pod dvajset stopinj. Čez dan sem sicer še lahko v kratkih hlačah, zvečer nase navlečem vse, kar premorem. Le oil skina še ne potebujem. Danes sem spomnil in nastavljal vabo. Nekaj dni bova plula po tem vijoličnem morju, pa se mi ljubi dati vabo v vodo. Ujela v Mediteranu itak ne bova nič, si mislim. Pa se motim. V dobri uri sva ujela - plastično vrečko. To se tukaj lovi, očitno. Vetra čez dan ni, zvečer se dvigne 3 Bf. Orcava, motorsailava in dosega nekaj nad 6 vozlov hitrosti. Če bi bila barka čista bi naju v takih pogojih že skoraj zaorcalo!

Acalephe smo že včeraj ujeli, pa so danes malo po svoje vozili, pa smo se spet srečali...dva nizozemca, ki sta dve leti potovala od Tonge do sem, kje bosta pustila barko še ne vesta zaradi teh omejitev vstopa

v petih mesecih in pol se je egipčanska zastava močno zmanjšala

med plovbo ni kaj dosti fotografirati, pa bo vsak dan še nekaj fotk s prehoda po kanalu ... vlak iz letadvapatri nazaj je še vedno aktiven...

včeraj ni bilo sončnega zahoda, danes pa je, tokrat že s sredozemskega morja

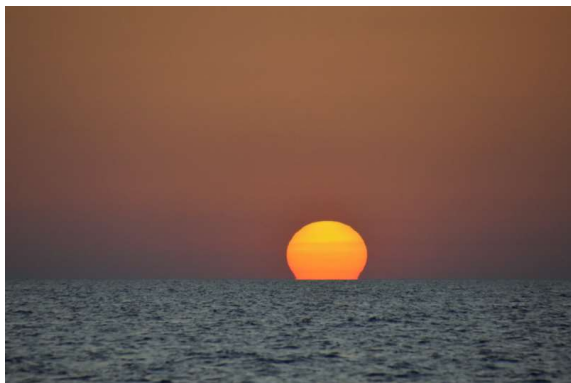
12. maj 2020, torek

Ismailia, Egipt - Ierapetra, Grčija (3. dan)

Že včeraj sem zamenjal egipčansko zastavico pod desnim križem (starboard spreaderjem). No, pol zastavice (drugo polovico so odpihnile peščene nevihte) sem zamenjal za dve, grško in rumeno. Karantenska Q flag bo prvič, odkar plujem po svetu pomenila tisto, čemur je bila stoletja namenjena. Plovilo zahteva karanteno in zdravniški pregled, preden gre lahko posadka na kopno. Le bojim se, da posadka ne bo mogla na kopno kljub popolni aseptičnosti, ki je bila zagotovljena s skoraj dvomesečno (neprostovoljno) samoizolacijo.

Tole z obraščenostjo je sitno. Nafto kurimo skoraj dvakrat toliko, kot običajno. In za po vrhu sem izbral pot na zahod. To je plovba proti, v tem času prevladujočim, zahodnikom v Sredozemlju. Dobro vremensko okno pomeni v takih primerih malo ali nič vetra v nos. Saj, raje motorirava po bonaci, kot orcava proti valovom, ampak. Če zmanjka goriva v brezvetrju, pa tudi ni fino. Zaenkrat kaže, da bova priplula na Kreto z zadnjimi kapljicami nafte. Namesto 1400 Nm, kolikor naredi urejena Mala s polnimi tanki, je (po dosedanjih meritvah in izračunih) doseg z zanemarjeno barko le 700-800 milj. Še nekaj nasprotnega toka imava in današnja hitrost plovbe SOG je 3,5 vozle. Hja, 450 milj, kolikor je iz Ismailije do Ierapetre bi v normalnih razmerah preplula v treh dneh, kar pomeni, da bi bila na cilju v sredo, ko bi se delal dan. Sedaj kaže, da naju pred četrtkom ne bo.

Acalephe se je toliko oddaljil, da jih ne vidim več na AIS, saj je ladij toliko, da je pasovna širina očitno popolnoma zasedena z AIS-A sporočili. Zvečer se promet le toliko razredči, da se spet pojavijo na chart plotterju. 12 milj stran so in plujejo vzporedno. Vsake toliko časa slišim tudi zasliševanje izraelske vojske na VHF 16. Hmmm... od Izraela smo oddaljeni več kot 300 milj. Ali so kje v bližini, kar se mi ne zdi verjetno, ali pa imajo nekje visoko postavljen izredno močan oddajnik, kar tudi ni verjetno. Za kaj takega bi potrebovali mednarodno soglasje in pa - visoke hribe. Uganka tako ostaja nerešena.

na daljših plovbah ti večkrat uspe dočakati sončni vzhod

sončni zahod sredi morja kjer milje ni nikogar

13. maj 2020, sreda

Ismailia, Egipt - Ierapetra, Grčija (4. dan)

Še ena uganka ostaja nerešena. Od kod priletijo muhe? Stotine milj naokoli ni kopnega in kar naenkrat imava v kabini muhe. Pa ne eno, pet, šest jih je. Z akcijo se jih znebiva, nekaj jih mahneva z muhotepcem po buči, nekaj jih zapliniva. In je mir. Pa ne za dolgo. Spet priletijo. In spet se jih znebiva. In spet priletijo in spet se jih znebiva. V računalništvu bi tako zadevo napisal z ponavljajočim stavkom "until true do". Le od kod so se vzele?

Ponoči sva jadrala. Počasi, a v tišini. Pri treh boforih pol krme je Mala običajno dosegala potovalno hitrost. No, saj jo je sedaj tudi. Le, da je potrebno termin "potovalna hitrost" malo korigirati. V številkah. Sedaj je to 4 vozle, max. In ko spiva in se veter obrača, še manj, precej manj. Tako malo, da se Raymarinko zmede in zapelje v krogu. Kaj se zgodi z vabo, ki jo vlečeva za seboj, je takoj jasno. Vlečeva jo pod seboj. In tako sva ostala še brez ene vabe, hic! No, vsaj spiva spet lahko ponoči. Oba. Tako, kot na oceanskih pasažah. Ladij je sicer ogromno, pa naju ne motijo v mirnem spancu. Pleasure crafta in ribičev pa na odprtem ni. Za nekaj je pa vseeno dober tale corona-time.

Ladijska ura sem prestavil za eno uro. Naprej. Spet sva eno uro pred domovino. To je precej neobičajno, saj sva potovala na zahod. Vzrok je v tem, da Egipt ne pozna poletnega časa, Grčija pa ga. Ker je Evropa kazalce marca prestavila za eno uro, Egipt pa ne, je sedaj v Sloveniji in Egiptu enaka ura. Grčija je pa vedno eno uro pred Slovenijo.

Egipčansko SIM kartico sem vzel iz telefona, v njem je ostala le še slovenska. In ker je sedaj edina, je aktivna. Tako zelo aktivna, da se mirno priključi na Libijo in mi naredi strošek. Hmmm... Libija je oddaljena 200 milj, Grčija pa 50. In kje je tu logika? Očitno so nekateri oddajniki boljše od drugih.

Proti jutru bova prispela v območje interneta. Kar en majhen cmok imam v grlu, koliko bo mailov. Ampak, s tem se bom ukvarjal jutri. In z uradniki tudi. Prijavila bova interventni pristanek in bova videla, kako se bo izšlo.

celo jadrali smo in si spočili malo ušesa

kolešček za merjenje hitrosti nam ne dela, očitno je z zunanje strani z nečim zaraščen (z notranje je očiščen)

Tone lovi ribe odkar smo izpluli; no, uspelo mu je ujeti Malo

vaba se je očitno zataknila za krmilo ... le kako dobiti ven v tem mrzlem morju?

14. maj 2020, četrtek

Ismailia, Egipt - Ierapetra, Grčija (5. dan)

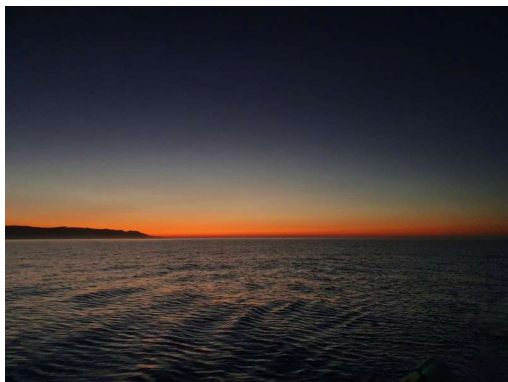
Proti večeru se je naredilo nekaj vetra, tako da sva plula v tišini vse do polnoči, ko sva priplula v zavetrje Krete in je bilo spet potrebno prižgati motor. Nama je pa teh nekaj deset milj pomenilo dovolj, da ni bilo potrebno aktivirati zaloge goriva, ki se nahaja nekje na dnu globokega lockerja, daleč pod vsemi vrvmi, cevmi in električnimi kablji. Da oglja in ostalih vitalnih stvari niti ne omenjam. Čeprav je bil veter skoraj točno v nos, in Mala temu primerno nagnjena, je bila tišina zlata vredna.

Na sidrišču je že Acalephe, pred eno uro je prispela. Sidrava se poleg in začneva z akcijo. Kličeva na različne coast guarde po državi, na bencinsko črpalko, agenta in urejava papirologijo. Traja do treh, ko so nama končno odobrili pristanek v sili (kar so nama vrli možje na naši ambasadi zagotovili, da je nemogoče). Samo, takrat pa midva nočeva. Avrio. Veter se je naredil in v vetru ne bi pristajal, če ni nujno.

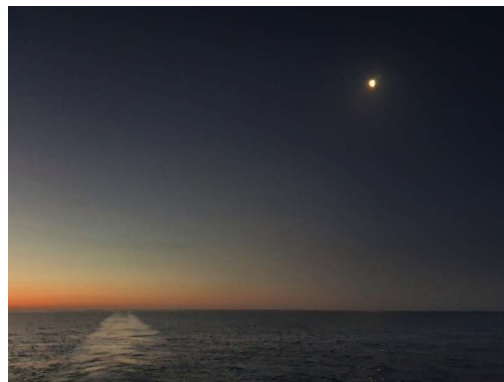
Ker pa sva skozi telefoniado (ja, kako enostavno je to z euro roamingom in kako neskončno težko je bilo v deželi kjer cenzurirajo VoIP in VPN) izvedela veliko (neprimerno več, kot od vseh veleposlaništev vseh dežel skupaj, s katerimi smo bili kot skupina v navezi iz Ismailije), se kaže bivanje tukaj v bližnji prihodnosti popolnoma znosno.

Plaže so zaživele (tukaj nikogar ne kaznujejo, če se sonči, tukaj ni policijske diktature), mestece je živahno, zvečer je polno sprehajalcev. Le tistega, kar mene najbolj privlači v Grčiji, tega ni. Ni odprtih tavernic za vsakim vogalom. To šele pride. Na Kreto bova lahko stopila in se po njej sprehodila v ponedeljek. Na druge otoke pa... hmmm... tudi v ponedeljek. Nek ponedeljek, ki pride malo kasneje.

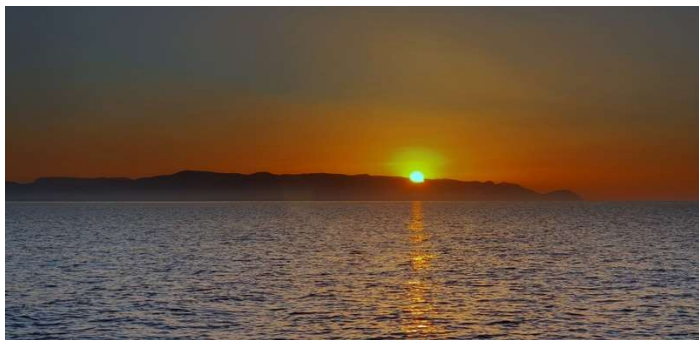
Glavna najina preokupacija sedaj je, kako narediti antifouling v prebukiranih boatyardih. To bi rada naredila čim prej, ker je barka res obupno zaraščena in ker imava sedaj čas, ko so oštarije zaprte. V Agiosu Nikolaosu so naju gladko odslovili vi-ar-fuli-bukt-antil-tu-tauzent-end-for. V Iraklionu se niti ne javijo, na Rodosu lahko začneva šele čez deset dni, ... lščeva dalje.

če si dežuren zgodaj zjutraj, te pričakajo taki prizori: sonce počasi vzhaja za devetimi gorami

luna se počasi poslavja od noči

in potem zažari nebo, postane vroče

pred nami mesto lerapetra.... joj kako so se vlekle zadnje milje, Mala z dolgo brado, vsa utrujena, se je komaj privlekla na cilj :)

na hribih je še videti ostanke snega

otroci veselo skačejo v morje, plavajo in se zabavajo ...

že po cerkvi vidiš, da si prišel v drugo deželo

zapuščeni hotel, na plaži verjetno domačini

jadrnica Acalephe, registrirana v Canadi, transfer delata nizozemca, prispela eno uro pred nama; tudi onadva nista hitela, le čemu se sidrati sredi noči?

luka je videti prazna (no, bomo videli jutri, ko gremo tja po nafto)

kar dosti ljudi na plaži glede na to, da smo šele sredi maja in temperatura morja je pod 20C ali tam nekje

lani, ko sva bila tukaj, so bile vse oštarije odprte...danes ni bilo videti kaj odprtega :(

15. maj 2020, petek

Ierapetra, Grčija

Sidrišče se polni. Dopoldan pripluje angleška Oddity, sledi ji Scotia (ve se, od kod) in popoldan se sidra še avstralska Bare Bones. Port kapitan je proti večeru že čisto na koncu z živci. Toliko bark na kupu ni videl še nikoli. Sploh pa ne sedaj, ko je morje zaprto. Le kaj naj stori? Glas na radiu ga izdaja, da se poti, ko razporeja agentov urnik.

Midva se po navodilih agenta (ki ga res, ampak prav čisto zares, sploh ne potrebujeva) ob petih popoldan odpraviva po gorivo. V luko. Pa naju vmes pokliče port kapitan in pove, naj greva na trajektni pomol. In ko sva že skoraj tam, razloži, da je to pravzaprav drugje, kot sem mislil jaz. Pa plujeva spet nazaj. Ah, ja. Če je človek preutrujen od dela...

No, po dvajsetih minutah sva privezana in na krov roma darilo agenta: liter in pol rakija in gajbica zelenjave. Lepo, če ne bi po lokalnih ukazih bilo v Ierapetri obvezno angažiranje agenta. In, jasno, obvezno plačilo agentu. V gotovini. Brez računa. In pod budnim očesom port policaja, koliko je/sta zaslužila. Potem je ta šnops in zelenjava precej nad tržno ceno. Ampak, tako to dandanes je. Vojni (korona) dobičkarji.

Natočimo kante in en tank diesla in potem se zakomplicira. Števec ne kaže tako, kot bi moral. 30 litrov več smo (kao) natočili, kot je kapaciteta naših rezervoarjev. Pa se začnejo pogajanja, kdo ima prav. Vmeša se ablast in hoče papirje od tankov, jaz hočem papirje od kalibracije števca (in hkrati omenim, da je uporaba nekalibriranih števcov v javnem prometu hud prekršek, ne imeti izmerjene tanke na privatnem plovilu pa čisto nič), pa se ta debata hitro spremeni in gre v drugo smer. Na port kapitanov komentar, da je sedaj corona-time in da me lahko zadrži, če bom žnjari, ga lepo vprašam, če mi morda grozi? To je za uradno osebo huda zadeva in se takoj umakne. Še nekaj prepucavanja sem in tja in pol ure je mimo, ko po telefonskem razgovoru s šefom voznik popusti in predlaga kompromis. Plačam naj 2% višjo ceno in moje litre (1,17 namesto 1,15 evra za liter). Ok, fair enough, ceneje, kot kadarkoli do sedaj v Grčiji in ceneje kot v arabskem Egiptu. Res je covid season. Samo, zakaj smo za to potrebovali toliko časa? Grčija...

Tako je sedaj tudi uradno. V Egiptu in Grčiji (pa verjetno tudi drugod po svetu) poznajo low season, high season in covid season. Nekaj podobnega sva doživela na Saint Luciji pred leti. Tam so poznali low season, high season in ARC season. Cene v turizmu so vedno prilagojene sezoni proporcionalno, storitev pa obratno proporcionalno. Ko je bila prohibicija v ZDA, je bil alkohol drag, ampak kljub prohibiciji povsod na voljo. Takrat so se vojni dobičkarji imenovali alkoholni dobičkarji, danes se, jasno, imenujejo korona dobičkarji.

Pozno popoldan pripedalina mimo dva fanta in Vesna ju takoj pobara, če sta ona dva delivery za giro me pita. Na žalost girosa fanta v kopalkah na pedalini nimata pri sebi. Zato pa kmalu za tem pokliče agent. Očitno sta ga podučila o bussines oportuniti. Du-ju-nid-suvlaki? Pridita z dingijem ponj, no problem. Vse organizira. Ampak, midva sva ravno po večerji, hic!

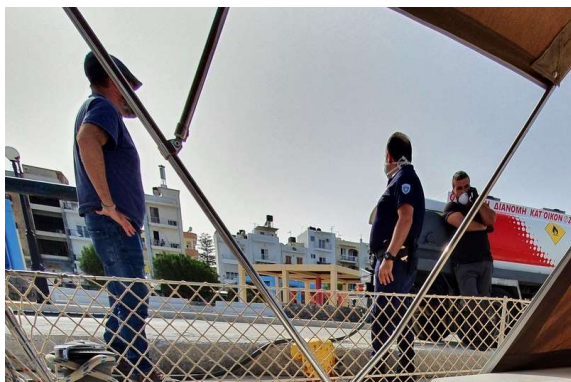
Že danes je bilo zelo toplo, naslednje dni bo še bolj. Vroče bo. Moj telefon mi sporoči, da je sprožen rdeči alarm za visoke temperature. V nekaterih predelih Grčije bo 40 stopinj. Precej večja nevarnost za zdravje starejših ljudi, kot korona.

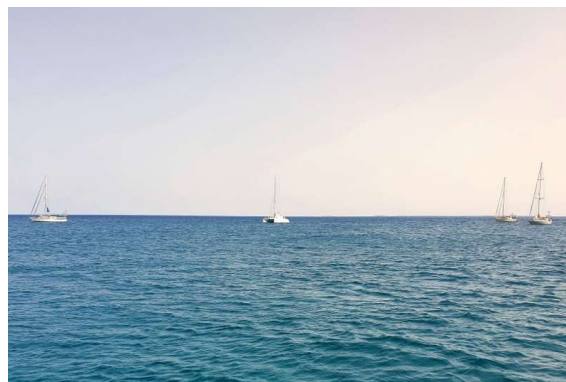
agent Yanis ima po novem veliko dela; vendar je ves čas govoril, da za nas ni nič naredil...hm, zakaj že je potem računal 50€?

Yanisov wellcome from Crete je bil odličen: kup resnično sveže zelenjave in 1,5l Rakija...

pregovarjanje s port police in voznikom cisterne ali ima naš tank 250l ali 280l ? ah ja ...

kar polno sidrišče za ta konec kjer običajno ni jadrancev

16. maj 2020, sobota

Ierapetra, Grčija

Naporen dan je bil. Najprej sva imela nekaj (privatnih) telefonskih klicev, potem pridringira Bob in odpremo raki, včerajšnje darilo agenta. Razpravljamo o možnostih za naprej. In naštudiramo zmagoviti kombinacijo. Z do tega trenutka poznanimi dejstvi. Ampak. Dejstva se menjajo. Ko Bob odide (in imava le še dober liter rakija) prileti obvestilo, da bodo v Grčiji meje zaprte do konca maja. Za šengenske državljane. Za Avstralca Boba pa precej dalj. Plan B.

Plan B pomeni, da se moramo imeti tukaj čim dlje lepo. Zato prideta Piet in Esther popoldan na preostanek rakija. Ker ga je to preveč za nas, se pridruži tudi Bob. In ker ga je še vedno preveč, je tukaj še port policaj. On je prisoten virtualno. Klasično virtualno. Preko VHF. To je dobro, z njegovo prisotnostjo ostaja količina opojne substance nespremenjena. Port policaj nam razloži, da bi morali danes izpluti. Tako pač misli on (nima ladjice, da bi nas preganjal). In port policaju Vesna razloži, da ne moremo. Zakaj? Ker smo preveč utrujeni (razloga ni povedala in s tem bi kršili zakon o varni plovbi. In kriv je on in njegov kompanjon, agent, ki nam je dobavil opojne substance. Izplujemo, če nam da na pismo, da s tem ne kršimo zakonov. Ok, ok, no problem se sliši iz radia. Ampak, jutri zjutraj, doda naš oficir za zveze, bomo pa lahko izpluli. Strinjajo se. Voila! Imamo uradno razlago, da lahko izplujemo v času, ko je morje zaprto za plovbo. In imamo dve priči, skupaj smo poslušali Acalephe, Bare Bones in Mala. In skupaj bomo izpluli. Simpl.

Scotia bi morala Bobu dobaviti pijačo (ki jo željno pričakuje po vseh tednih Arabije). Pa gredo na pomol in se po eni uri vračajo na sidrišče in se večkrat sidrajo in potem jih obišče Bob in se vrne na Malo. Nou-bir-for-mi. Ni panike, mu odgovoriva in mu podariva nekaj zaloge še iz Cipra. Ampak, sedaj bo treba pa počasi paziti pri pitju. Ostaja nama samo še 14 piksen piva, 8 buteljk belega vina ter 1 buteljka rdečega. Ter neomejene količine špirta, ki ga načeloma ne pijeja. Ampak. Načela so samo načela...

ravno dobro začneva službovati, ko pridingira Bob ... potem se je bilo potrebno prekužiti (neki novorek v SLO) z medicinskim napitkom

ravno, ko se Bob odpelje, se pripeljeta Ester in Piet; malo mezice (vegi) in spet prekuževanje

kmalu se nam ponovno pridruži spet Bob, ker je ugotovil, da se ni dovolj prekužil :) ... kakorkoli zabaven dan je bil... službovali in izpluli bomo jutri ...

17. maj 2020, nedelja

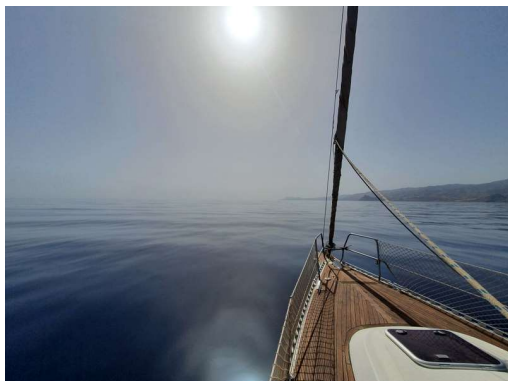
Ierapetra - Kalamata, Grčija (1. dan)

Po zajtrku in ležerni kavici izplujeva. Nekateri akterji včerajšnjega klepeta so pokonci, nekateri še spijo. Ura je osem zjutraj. Samo nekaj milj je veter dober, potem je dobra bonaca. Popolna bonaca. Motorirava in delava. Prometa na morju ni, danes je še vedno zapora. Sea closed.

Sredi dneva pridivja za nama coast guard in nam ob prihodu strga laks in najina edina dobra vaba gre pa-pa. Pa nama začne razlagati, da je sea closed. No, takoj mu razložim, da imamo (izredno) dovoljenje iz Ierapetre. Tisti klic port policaja po VHF včeraj je tako prišel prav. To je v redu, se strinja. Zanima ga še od kod prihajamo in kam plujemo. Iz Ierapetre. Pa prej? Sueza. Aha... ok. Kam pa naprej. Ob Kreti. Kam točno. Na zahod. In kam na zahodu, morda v Italijo. Ja, seveda, v Italijo (nimamo namreč še plačanega TEPAL in če smo v tranzitu, ga ne potrebujemo). Vse ok, srečno plovbo. Pomahajo v slovo, se obrnejo in oddirjajo nazaj v svojo lukko. To, da me je njihov obisk stal 20 evrojev, najbrž niti ne razumejo. O vabi se pač nismo pogovarjali.

In potem je spet mir. Na olju smo sami, nekaj večjih ladij je na odprtem, ribičev in pleasure crafta ni. Acalephe je 10 milj za nami, Boba na AIS ne vidim. Škoti in Angleži pa bodo verjetno ostali v Ierapetri še kakšen dan. Če ne bo plana B...

Zaenkrat sva torej namenjena v (italijansko, hmmm...) mesto Kalamata. Jutri je ponedeljek, ko se sprosti zapora morja. Jutri zato stopiva v akcijo in preveriva ali bo možno vpluti in narediti clear-in ali ne. Mogoče greva pa res v Italijo...

le dobro uro smo uspeli jadrati, potem pa spet motor in motor

morje kot olje, vroče cel dan kot sredi avgusta, vetra od nikoder

Melitzanes /Papoutsakia; sveži jajčevci polnjeni z mletim mesom, feto, paradižnikom in namesto bešamela pire krompir; odlično, vse sva pomazala :)

še izmenjava telefonske številke z britancem Johnom

18. maj 2020, ponedeljek

learapetra - Krf, Grčija (2. dan)

Popolnoma mirna noč je za nama. Jutro pričakava ob jugozahodnem rtu Krete in se ob devetih dopoldan lotiva telefoniade.

Plan A. Grčija. Zmenila bi se rada z enim od bližnjih boatyardov za prihod in dvig iz vode. Pa ne gre prav enostavno. Načeloma imajo proste zmogljivosti, samo do njih pa ne moreva. No, lahko, če se zmeniva z oblastmi. Te so pa prestrašene in se z njimi ne da kaj veliko pogajat. Vsi po vrsti (več sva jih poklicala) nama razložijo, da je "sea closed" in da je "fine for offenders" 5.000 evrov plus arest za kapitana. In da ni izjem, dodajo. Da pa razumejo najin položaj in se strinjajo, da je vse skupaj brez veze, ampak taka striktna navodila imajo. Ne upajo si jih kršiti. Ena port policajka je celo predlagala, da nama da številko ministra (privatno mobilno, morda?) in ga pokličeva ter se zmeniva z njim. Halo?! Po nekaj urah telefoniade in izmenjave informacij z Oddity in Acalephe, obupava.

Plan B. Italija. Tja lahko vplujeva. Ampak. Smrdi mi delati antifouling v deželi s slabim znanjem angleščine in še bolj mi smrdi to, da bova morala dva tedna čakati na možnost, da bova sploh lahko to počela. Čakati bi morala v karanteni.

Plan C. Slovenija. Tudi sem lahko greva, je pa najbolj oddaljena možnost in čaka naju zahtevna plovba po Jadranu. Glede na današnje napovedi se bova morala nekje v južni Italiji skriti pred vetrom in valom. Hmmm... Preveriva stanje duha v slovenskih boatyardih. V moji najdražji marini naju pričakujejo sredi junija. Prej ne gre. To, da sva na morju in da nimava kje čakati, jih ne gane. Podobno je v Ladjedelnici. Vendar. Popoldan naju preseneti odgovor na naš mail. V Izoli so se spomnili, da sva tam že bila. Po novem so takoj našli prostor. Lepo. V portoroškem boatyardu so fleksibilni od vsega začetka. Z njimi se lahko zmeniva za datum. Tako, če vse drugo (bližje) propade, greva tja.

Ko je telefoni utihnejo, priplujeva do vetra, dvigneva jadra, ugasniva ropotalo in končno zaplujeva tako, kot se spodobi. Spet vidim hitrosti, ki se začnejo s številko 7 in ne le 4. Občasno. Je pa hitrost konstantno preko 5 vozlov, s čimer sem glede na stanje obraščenosti povsem zadovoljen. Pod takimi pogoji bi lahko plula 130 milj na dan. V idealnih razmerah bi bila lahko v Sloveniji v manj, kot enem tednu. Idelanih razmer, jasno, ne bo, zato pričakujem okoli deset dni neprekinjene plovbe. Spet pasaža...

le kam naju bo veter pripeljal? siga, siga ... samo, da bo tak vetrič še naprej (ne preveč, ne premalo)...

Leto 2020

Jonsko morje

19. maj 2020, torek

learapetra - Krf, Grčija (3. dan)

Veter je ponoči jenjal in danes je sila boren. Toliko, da dvignem jadra in že ga je konec. Časovni načrt se začenja rušiti. Do četrтка sem planiral, da priplujeva do Italije. Sedaj pa nisem več prepričan, da nama uspe. Danes in jutri je vreme še v redu, potem se začne kažin, ki bo trajal kar nekaj časa. Kažinu se na tem koncu sveta reče močan severozahodnik. Ta na Jadranu naredi (pre)visoke valove in proti Deželici je plovba blokirana.

Pozanimava se, kako je v Italiji z vedrenjem ob slabem vremenu. Ni težav, nama zagotovijo. Vse luke sprejemajo barke, ki se skrivajo pred slabim vremenom. Ne glede na to ali so klirane ali v tranzitu. Lahko tudi prestopiva mejo, če narediva dvotedenski šnel kurz karantene. Hja, če bi se dalo zmeniti, da je samoizolacija od 16. marca do danes všteta v teh 14 dni, bi takoj podpisal. Ker pa to ne gre, nama ponovno čakanje ne diši preveč. No, bova videla, za kaj se odločiva. Če bova sploh priplula v Italijo pred vetrom?

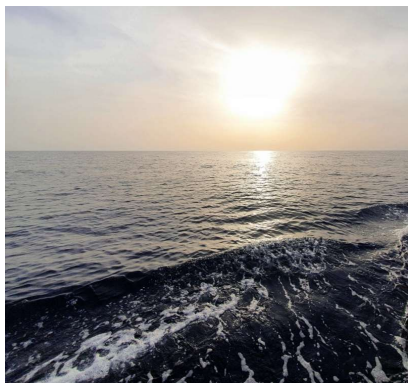
Iz Kalamata marine pokličejo Vesno, in ji razložijo, da tega pisno pač ne morejo dati, vsekakor pa lahko v kakšnem bolj osamljenem zalivu sidrava in počakava dva tedna, ko ne bo več restrikcij. Nihče naju ne bo preganjal, zagotovijo. Jah..., verjetno res, samo ne vem, ali sva midva zainteresirana za tako rešitev. Mislim, da nisva. Ker Vesna ne obupa kmalu, danes spet piše in kliče v Grčijo. Tokrat so ji zagotovili, da ni nobenega problema priti na Krf, da je to naredilo že več bark. Samo v karanteno moramo najprej, hic! In to nama mora odobriti port policaj. Hja, kavelj 22, se mi zdi... Kakorkoli, morda jutri preveriva to opcijo še pri oblasteh (če jih prikličeva, danes jih nisva). Morda.

bolj slabo piha danes :(... v takem hrupu še spati ne moreš

še tistega pravega sončnega zahoda ni :(; Zoran hvala za pomoč pri iskanju informacij v IT

morje kot olje.... le barka malo razburka morje

20. maj 2020, sreda

learapetra - Krf, Grčija (4. dan)

Proti jutru se je zgodilo nekaj, česar nisem doživel že celo leto. In tega danes sploh nisem pričakoval. Plujeva blizu otokov in eden od naju ponoči zato ne more spati. Proti jutru sem bil to jaz. V kot rudniški rov črni noči se sprehodim v kabino in si skuham kavo. Ko pogledam na plan, je svetlo. Stroboskopska luč z neba. Hej! Pogledam na Windy in res - okoli nas se vse iskri. Močno iskri. Vetra je malo, ampak počasi le jadrava. V takih primerih zna biti vetra v trenutku veliko. Preveliko. Čas je, da skrajšam jadra. Storim to. In nebo se nad mojo neumnostjo razjoka, solze tečejo v potokih. Pa jok ni bil dolg. Še manj dolgo je bilo pranje palube. Le peščeni potoček je pritekel iz jambora in še dodatno umazal, že tako od prahu in peska umazano, palubo.

O jadranju potem do popoldneva ni bilo več ne duha ne sluha. Udari olujne bonace iz svih smerova. Glavno jadro sicer postavim nazaj, je pa popolnoma brez koristi. Upanje umira zadnje, kaj čmo? Plovba me spominja na prečenje doldrumsov, pasov tišine okoli ekvatorja. Oblačno, brez vetra in občasni nalivi. Kakorkoli, opoldne prečkava tukajšnji pas tišin in takrat nastopi prava tišina. Imava veter in Jan Marko gre počivat (podnapis: Yanmarko).

Vreme se komplicira. Jutri lahko prideva do Santa Marie di Leuca, v nedeljo do Brindisija. In to je tudi vse. Ostali čas do konca napovedi čez 10 dni bo ob italijanski obali dokaj močan veter v kljun. In midva sva vsaj gantlemana, če se že ne moreva imeti za Angleža. Midva jadrava "umireno džentlemenski". Stakneva glavi (na 2 m distance zaradi covida, jasno) in tuhtava. In stuhtava. Stuhtava, da tole ni dober načrt. Samo, drugega načrta pa nimava. Nekaj si bo treba izmisliti. V Italiji čakati po lukah deset dni samo zato, da bova lahko plula dalje nama ne diši. Za povrhu nama teta v italijanski marini pove, da je pri njih obvezna dvotedenska karantena (po 33 evrov na dan za privez, kjer ne smeš zapustiti barke - še dobro, da ni treba delati karantene v Sloveniji!), torej lahko plovbo nadaljujeva šele četrtega junija, hmmm... Dvomiva sicer v točnost informacije, je pa tudi deset dni dovolj resen razlog za premislek.

Vesna spet vključi povezavo do Krfa. V boatyardu nama dajo ponudbo, da naju dvignejo v petek, ki ni dosti slabša od Izolske (po popustih, pred popusti sta si ponudbi enaki). Le dovoljenje morava še nekako pridobiti. Tega se pa ne da. Spet in spet nastopa v glavni vlogi kavelj 22. Nekaj telefonov sem in nekaj tja in port policaj nama dopusti pristanek v sili. Zaradi slabega vremena. Glede na to, da je na Jadranu napovedan močan severni veter vse do konca napovedi čez deset dni, je čisto možno, da bova pred Krfom prevedrila do odprtja meje, hic!

Kakorkoli, popoldan končno jadrava proti cilju. Imava veter in imava cilj. Eureka!

vetra je bolj malo, ampak tako nama tudi ustreza, da ne prideva prehitro do sidrišča ... za ponoči je spet dež napovedan

Q zastavo (karantena) imava že tako dolgo gor na jamboru, da se je začela že trgati in jo kar nekaj manjka ...

21. maj 2020, četrtek

learapetra - Krf, Grčija (5. dan)

Za ponoči mi je vremenska napoved grozila z dežjem, pa na srečo ni bilo nič. Suha sva se sidrala, spila kavico in se kmalu skrila v podpalubje. Takrat se je usulo. In potem še enkrat malo kasneje. Bez vetra, samo tuš. Če bi tako zalivalo barko 24/7 nekaj dni zapored, bi morda celo spralo saharski prah, tako je pa to bolj tolažba, kot kaj bolj resnega. Proti večeru se zjasni in noč bo v opranem ozračju polna zvezd.

Počivava in malo delava. Vesna si izmenjava sporočila z ostalimi trpini na terminalu. Nič kaj vzpodbudne novice ne prihajajo do naju. Tukaj nima več smisla čakati. Grčija namerava odpreti vrata za prihode iz izbranih držav šele 15. junija, za ostale šele julija ali kasneje. Slovenija, jasno, ni izbrana država, ki bi se dobro borila proti koronavirusni pošasti. Vse ostale bivše jugo republike pač so.

Kasneje izvem zakaj. Če so moje informacije točne, je naša nova vlada v skrbi, da bo imela same pravoverne člane v ekipi, ki se ukvarja z epidemijo, zamenjala strokovne zdravnike za politično lojalne sledilce. Poleg ostalih nebuloz, ki jih počnejo, so tudi narobe poročali mednarodni skupnosti in v skladu s poslanimi podatki je Slovenija izredno okužena država. Zaradi preteče nevarnosti je svet zaprl vrata pred Slovenci. Logično.

Precej sva že obupana na terminalu, vsaj jaz. Vesna bi se še kar borila z mlini na veter, meni se ne ljubi več. Če tako izgleda turizem, se ga naj gre tisti, ki mu je to všeč, meni ni. Mene kakršne koli omejitve silno motijo. Če mislijo vztrajati pri teh neumnostih, je Mala naprodaj. Jaz se ga pa zapijem v lokalni zaporniški birtiji ali pa grem na cesto prodajat Kralje ulice. Če mi bodo vsaj to pustili početi...

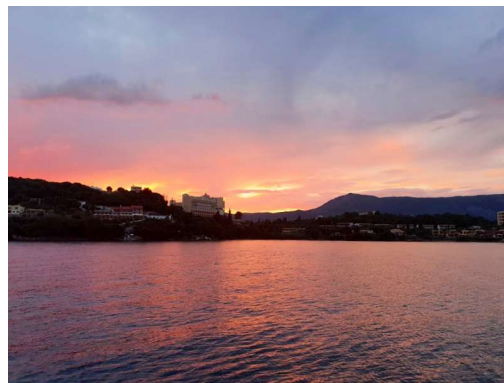
prihod na Krf, vreme oblačno, dopolne večkrat kratke nevihte

zanimiv oblak

po dežju je ostal tak kupček peska (iz jamborja, zajl)

kičast zaliv, žive duše nikjer, nihče se ne vozi ne po vodi ne po zraku, tišina, slišijo se ptiči z obale; Tone si zvečer zavrti film režiserja Spielberja Terminal s Tom Hanksom v glavni vlogi :(

22. maj 2020, petek

Krf, Grčija

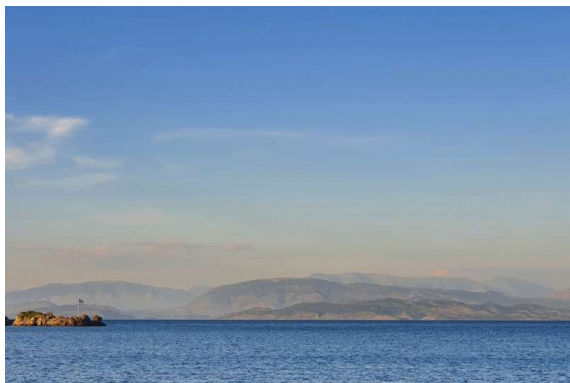
Še vedno sva na terminalu. Sinoči sem si še enkrat študiously ogledal film The Terminal in pri tem miselno izvajal razne case studyje, kako se iz terminala izmotati ven. Viktorju je na koncu uspelo. Upam, da bo tudi nama. Samo. Grki naju, kljub vsem prigovarjanjem lokalcev, ne marajo pred julijem (po zadnjih informacijah, ki se pa stalno spreminjajo). Albanija je hermetično zaprta. Italijani bi naju zaprli na barko za dva tedna, Črnogorci podobno, in po dveh tednih bi se šele začeli pogovarjati. Slovenija je daleč. Kaj pa Hrvaška?

Dva daljša telefonska pogovora imam za zajtrk. Najprej s Tomažem in potem še z Miranom. Baje se da, mi povesta. Vesna dobi podobno informacijo tudi od Boruta. Zadeve konvergirajo. V temnem tunelu se vidi bela pika. Ena. Upam, da je to konec tunela, vlak ima običajno tri luči.

Pa tudi tukaj ne gre brez kljuke dvaindvajset. Takole gre zadeva. Če ima človek razlog, da pride na Hrvaško, potem lahko pride. Sicer ne sme. Hmm... če nekdo nekam gre, potem je verjetno to z razlogom. Ali? Miran mi posreduje tako tolmačenje, ki ga je dobil iz Pulske kapitanije. Na pisno. Telefoni pojejo. Midva bi imela kot razlog obisk ladjedelnice. Cene v Dubrovniku so podobne, kot drugje po Sredozemlju in če me za nagrado, ker bom to opravil pri njih, spustijo v oštarijo, sem takoj za.

Ampak. Luški kapitan v Dubrovniku se strinja s tako razlago in da prav luškemu kapitanu iz Pule. Vendar s pridržkom. On ne odloča o tem, decision maker je policija. Torej me napoti, da preverim pri njih. In preverim. No, tam se pa ne strinjajo. Tam zakone razumejo drugače. Pa se malo pogajamo. Piham jim na dušo in na koncu pristanejo, da jim pošljem papirje, vključno z vabilom iz boatyarda. Potem se bodo oni v miru odločili, kako se bere predpise. Upam, da se bodo odločali tako, da me ne obvestijo, če bo odgovor negativen. Pa so me obvestili. Odgovor je bil pozitiven. Ampak. Samo za vplutje v boatyard. Za naprej pa nič. Vendar, ko bom enkrat tam...

Kakorkoli, bomo videli, kako se bodo zadeve razpletle. Raje se vrnimo k lepšim temam. Noč je bila jasna, zvezdnata. Zrak je po včerajšnjem dežju očiščen vlage in zaliv pred marino Gouvija je idiličen. Vetra je nič ali malo, sonce je močno, temperatura prijetna. Sama sva na sidrišču. Zjutraj me zbudi kikirikanje in preko dneva poslušam ptičje petje z obale. Mačo-bojev ni. Naj dodam, da je to tik pred eno bolj prometnih in večjih marin v Grčiji. Ko sem bil zadnjič tukaj, sem komaj našel prostor za sidranje, sedaj pa... Mediteran, kot je nekoč bil!

pogled na albansko pokrajino

proti večeru se blizu nas sidra s tujo zastavo jahta; očitno imajo transfer

23. maj 2020, sobota

Krf, Grčija - Dubrovnik, Hrvaška (1. dan)

Kako malo je potrebno, da je človek zadovoljen! Zvečer se poleg naju sidra motornjača in ko se zjutraj zbudim, je v bližini še jadrnica. Obe sta v transferu in jadrnica je čarterska. Očitno delivery iz Grčije na Hrvaško. Hrvaška se je odprla in preseljevanje narodov se je začelo. Dodatno mi to potrdi še ena jadrnica, spet čarterska, ki naju prehiti med potjo. Kar gužva bo na morju, kot kaže. Za povrh pa te barke, oskubljene do obisti, nimajo AIS in je potrebno nanje še dodatno paziti. No, zaradi predpisov imajo vsaj radar reflektor. Hja, kar malo sem se razvadil, da imamo vsi turisti okoli naju AIS. Skozi Otrantska vrata bova očitno morala imeti straže.

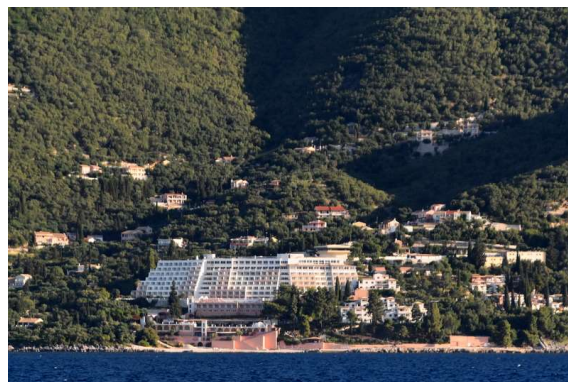
Ampak, do tja je potrebno najprej priti. Vremensko okno je odlično za Malo z normalnimi plovnimi lastnostmi in odločno prekratko za tako, kot je sedaj. Slabih 36 ur imava na voljo za 220 milj. Ne prideva. Dve možnosti imam, ali zaplujem v orco na začetku ali pa jo dočakam na koncu. Tokrat se odločim, da naj bo to na začetku. Dokler sem še spočit.

Za Krfom je mirno morje in bonaca, potem naju pričaka val v nos. In kasneje še veter. Hitrost je, po pričakovanju, porazna. Ko veter naraste na 6 Bf in se val bliža metru, se skoraj ustavimo. Barke ne spravijo naprej niti jadra skupaj z motorjem. Dva do tri vozle hitrosti imava. Nimam druge izbire, kot zaviti iz smeri in opazovati negativen VMG na chart plotterju. No, vsaj motorja za to ne potrebujem. Na srečo veter po nekaj urah opeša in smer je vedno boljša, na koncu se cilju celo približujemo. Počasi, a vendar. V kakšnem mesecu prispemo, mi razloži mašince.

Ob devetih zvečer v vetra ni več, smer je spet prava. Ampak, takrat pa spet poje motorček. Celo noč. Še dobro, da so sedaj noči kratke.

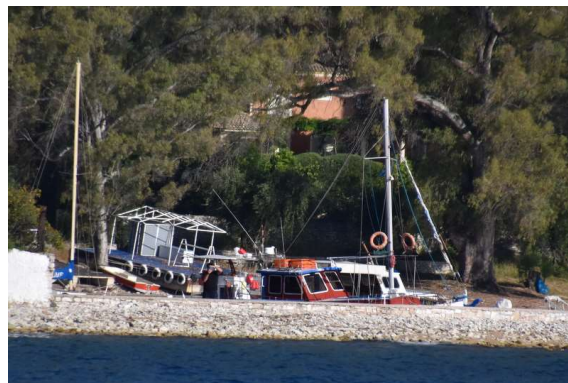
ob izplutju zagledava oblake nad hribi ... hm ... no, k sreči niso prinesli nič slabega

hoteli še vedno samevajo

Krf mi nekako ni usojen, da si ga ogledam zadnja leta ... vedno odbrzimo

eden na obali nas je fotografiral s telefonom, mi pa njega s fotoaparatom

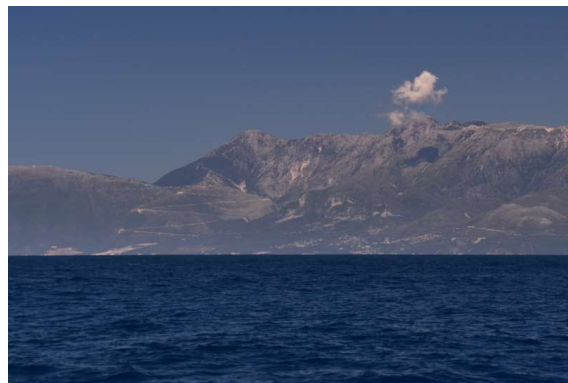
svetilnik, v ozadju albanske gore

posute vasice po Krfu

kamorkoli pogledaš, vse zeleno - adijo Grčija

albanske gore

24. maj 2020, nedelja

Krf, Grčija - Dubrovnik, Hrvaška (2. dan)

Ob zori spet vidim jadrnico, samo miljo stran je. Je to dober ali slab znak? Zdi se mi, da bo to, kar me je do sedaj razveseljevalo, počasi postalo moteče. Res nisem z ničemer zadovoljen! Ali pa je to morda zato, ker sva preplula štirideseti vzporednik in tako zaplula v rjoveče štiridesete? No, zjutraj situacija ni nič kaj rjoveča. Tri bofore polkrmenga vetra naju počasi, a zanesljivo, potiska skozi Otrantska vrata v Jadransko morje. Kasneje veter umre. A se spet pojavi dopoldan in praktično cel dan počasi, a vztrajno napredujeva proti cilju. Nekaj časa si je vetrni avtopilot zamislil pot pravokotno na cilj, pa sem dal tinto pit. Prižgal sem motor. Z motorjem gre tudi v pravo smer. Zvečer se plaho dviga bočni veter, ki je napovedan za ponoči. Bomo videli, kako bo. Jaz grem spat.

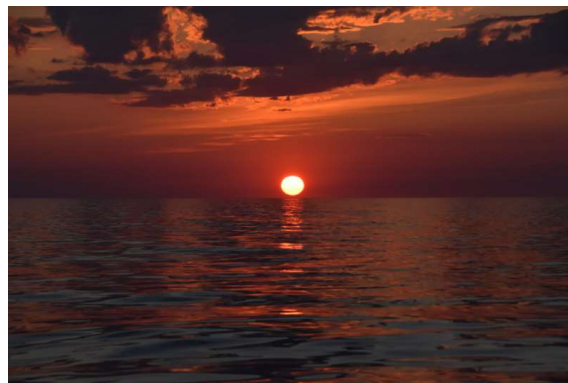
Precej zalog hrane sva že porabila. Nama grozi lakota? Do jutri še ne, izbira pa ni več tako bogata, kot običajno. Ko si zjutraj zaželim jajčka na oko s svežo papriko, mi Vesna strumno razloži, da naj ne bom preveč zahteven. Jajca in papriko imava, kruh je včerajšnji, speče jih lahko pa le na sončičnem olju, olivnem olju ali maslu. Ostalega ni več (svinjske masti in ocvirkov, na primer, v Arabiji ne prodajajo). Hja, precej bolje pa je le, kot na Acalephe, kjer jim je ostala le še voda, jajca in

fižol. Iz tega se lahko naredijo le kuhana jajca s kuhanim fižolom kot prilogo. Vsaj moja domišljija si česa drugega ne zna omisliti. Za večerjo imava pol(ovico) pete s krompirjevo solato. Zadnje zaloge egipčanskega mesa so tako porabljene. In (pred)zadnje pol steklenice čilenskega kabernet sauvignona tudi. Jutri jemo ribe in svinjino in pijemo dingač ali postup...

Grško zastavico sem snel včeraj, hrvaško dvignil danes. Delo je potrebno pametno razporediti, da ga ne zmanjka. Je pa ta hrvaška zastavica tista, ki sva jo za tri evre kupila leta 2017 na meji med Portugalsko in Španijo in je bil prodajalec neskončno vesel, da se je znebil nekurantne robe. Mene je pa ves čas žrlo, da je ta zastavica na Mali nasedla investicija. Zastavica je marine grade. Tako vsaj piše na vrečki od Lalizasa. Že večkrat sem jo hotel prodati po navtični ceni 25 evrov, pa ni bilo kupca. Ampak, kot sedaj kaže, bo končno stopila v uporabo. In tako mi po vsej verjetnosti na cilju ne bo potrebno kupovati zastavice. Tam bi bila cena verjetno tristo ali štiristo kun. Marine grade, Dubrovnik style...

danes nekaj jadranja, več pa motoriranja ...

Mala prvič pluje ob hrvaški strani Jadrana, pa čeprav je plula po Jadranu že 4x

Leto 2020

Jadransko morje

25. maj 2020, ponedeljek

Krf, Grčija - Dubrovnik, Hrvaška (3. dan)

Ti, ti, veter! Ali ga je preveč ali premalo. Zadnjih 30-40 milj pred Dubrovnikom ga je 2 Bf ali pa 6 Bf. Vala je vedno za 6 Bf, hic! Burja naredi 15 milj od obale zoprn, kratek in strm val, ki je še nekako znosen, ko je veter. Če ga ni, naju pa rola, da ni res. Ampak. Dubrovnik je vse bliže, volja se popravlja. Predvsem naju oba zanima, ali nama bo uspelo zapustiti ta nesrečni terminal.

Šlo je! Ni bilo pa čisto enostavno. Policajka mi takoj na začetku vljudno razloži, da ne moreva preko meje. Ampak, ji povem, saj sem vendar zmenjen. Sačekajte malo, da provirim. In čez pet minut se pojavi in razloži, da je provirila in da so ji rekli, da mora proviriti še nekje, da pa možda za vas napravimo izuzetak. Mine še deset minut in poroča, da su joj dovolili napraviti izuzetak in seveda, da naj još malo sačekam. Osebjia sem naštel še več, kot ga je običajno v Grčiji na takih mestih. Jasno, da je potrebno malo sačekati. Vsaj pet graničnih policajk in policajev sem naštel. In, jasno, midva edina tujca na mejnem prehodu. Sledi vpisovanje podatkov u kompjutar in to traja in traja. In traja. Ko je končano, in ko je krepke pol ure mimo, se prestavim k port policaju. Skoraj objel me je, ko me je zagledal. Preden sem mu povedal kaj in kako, je že hitel: dobrodošli, to ste vi sa Male, da, da znam ja sve, samo se razkomotite i još jednom dobrodošli. Prijazen je do obisti. Seveda, on kasira vstopnico za Hrvaško. 2738 kun mi je vzel. V kešu. Na kunico natančno. A-joj! Bankomat daje samo dvestotake. Pa romam od poncija do pilata in fehtarim, če mi kdo zamenja velik bankovec v več manjših. Šele v četrtem poskusu mi uspe. Pri Jadroliniji. In potem zdrvim do kapitana in od kapitana do policaja in od policaja do carinika (ki name čaka na kavici v kafiču) in od carinika do policaja in od policaja ... na Malo. Končano. Dobro uro časa mi je vzela zabava. Sliši se veliko, pa niti ni tako hudo. Povprečni čas kliranja je bil običajno daljši. Na Tobagu, na primer, en dan.

Izpod križa snameva že precej scefirano zastavo države, ki naju je gostila zadnjih 70 (z besedo: sedemdeset) dni. Država s pomenljivim imenom Terminal ima kot državni simbol rumeno zastavo, Q flag (Q kot quarantine). Pa na črpalko po 400 litrov nafte po 8 kun za liter, najcenejše gorivo, odkar sva pred tremi leti izplula iz Združenih držav (Gibraltar ne nastopa v konkurenci). In v marino. Prostora je toliko, da se lahko mirno veževa bočno. Super, da nama ni potrebno kolovratiti z mooringi.

In potem - v oštarijo. Što brže moguće! Na svinjski kotlet in veliko pivo. Yeeeeesss! In spet se počutim, kot človek. Vse je normalno, nihče se ne gre virusologije, maske in rokavice so tukaj prepovedane. Edino, kar manjka, so turisti. Midva sva edina. Če bo tako ostalo in bo morje prazno celo poletje, se ve, kje bova midva. Samo. Tukaj sva kar malo izgubljena. Saj, vsak zaliv poznam, ampak spomini so izpred dvajsetih let in ne vem, koliko so še aktualni. Jadran je tudi edini del Sredozemlja, za kamor nimava pilota. V lokalni čendleriji se je Vesna pozanimala, če imajo morda Imrayjev Adriatic Pilot. Ipak je to Dubrovnik, kamor prihajajo tujci, sem si mislil. Narobe sem mislil. Nimajo ga.

Jaz se menim za delavce, Vesna gre v trgovino in hladilnik je spet poln sirčkov in salamic iz pravovernega mesa. Jutrišnji zajtrk je tako rešen. Ne bo se nama potrebno miselno pridružiti tistim, ki imajo samo še jajca, fižol in vodo. Ah, kako malo je potrebno, da je človek vesel. Počutim se, kot tisti kuža, ki so ga prijeli za rep in vrteli po zraku. Tudi on je bil neskončno vesel, ko so nehali.

Popoldan spirava puščavski pesek iz tende in sprayhooda. Ogromno ga je še! Še nekaj takih akcij bo potrebnih, da se bo nehal cediti iz vsemogočih špranjic. Jutri gre Mala na štenderje, delavci naskočijo podvozje, jaz se začnem ukvarjati s štriki in jadri. Nova jadra (ona, ki sem jih kupil lani in sta mi jih Igor in Anita pripeljala v Grčijo) bodo zamenjala ta, ki so sedaj pa že res precej uboga. In novi štriki bodo zamenjali sedanje palice. Hja, toliko peska se je nabralo v njih, da stojijo pokonci, če jih tako postavim. Jadra so zdržala devet let pod tropskim soncem in 73.000 milj, štriki so umrli v petih peščenih nevihtah. Upam, da bodo nova jadra tudi tako dobra, kot stara in da peščene nevihte ne srečava nikoli več.

počasi plujeva proti ACI marini - Rijeka Dubrovačka

po zastavi se vidi kje smo

edini danes smo bili, ki smo se privezali; prijazen črpalnik in mariner pri privezovanju

lepo na bok smo se vezali

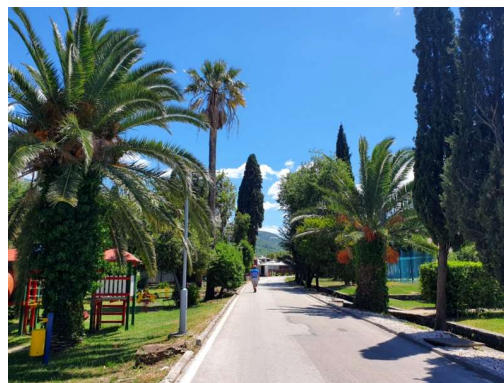
privezi za male motornjake

končno je prišel kapitan na svoj račun: svinjski kotleti z mladim krompirjem in pivom

naša rumena obšlesana strgana zastava

v glavni sezoni si verjetno hodijo po prstih (marina)

26. maj 2020, torek

Dubrovnik, Hrvaška

Ob devetih gremo ven. Tako smo zmenjeni. In kar so nama obljubili, tega se tudi držijo. Točni so, kot urica. Le zavedati se je treba, da so oni planirali (in tudi izvedli!) ob 9:00 po SCDT (Standard Corrected Dalmatian Time), midva sva pa naivno mislila, da se pogovarjamo o 9:00 po CEST (Central European Summer Time). Razlike med SCDT in CEST je za slabi dve uri.

Pogled na Malo v zraku je pričakovano obupen. Bolj usrano podvozje je bilo le še na Guadeloupe, le da sva tam preplula pol milje od priveza do travel lifta, tukaj pa precej več kot tisoč milj. Sledi še neljubo presenečenje. Pressure wash kobilico oskubi barve. In na veliko mestih tudi primerja. Ah, ja... Zadnjič v Izoli je bilo tole slabo narejeno. Rezultat? Višji stroški za zlatarja in več dni, da bo vse pošlilitano. Kaj mi je bilo še tega treba? Je to tudi posledica korone?

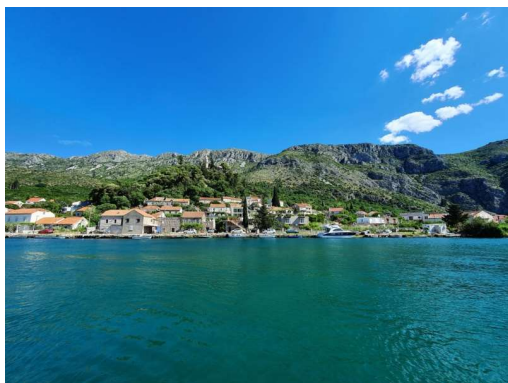
Ko smo že pri koroni, danes sem prvič videl, kako izgleda človek z masko. Ja, res je! Prav čisto zares sem ga videl. To torej ni samo izmišljotina, ljudje zares nosijo maske. Neverjeten prizor - če bi bila Vesna poleg, bi ga sigurno fotografirala za spomin. In ta človek se je motal okoli Male. Delavec, ki je brusil kobilico.

Danes sva videla na cesti avto z ljubljansko registracijo. Turist ali gastarbajter? Vsekakor nekdo, ki mu je uspelo priti preko meje. Glede prehodov meje pa tole. Od zapore meje letos sva prva barka, manjša od 24 metrov, ki ji je uspelo vpluti v Hrvaško v Dubrovniku, mi je razložila policajka. Torej imam izkušnje, ki jih lahko delim s sotrpini. In to sem hotel tudi storiti. Dobil sem namreč spam nekega slovenskega računovodskega servisa, da bi se pri meni oglasili na sestanku (in mi prodali usluge računovodenja), le povem naj, kdaj mi bolj ustreza, v sredo ali v petek. Seveda sem jim vljudno odgovoril tako, kot se spodobi. Na vsak način si bom vzel čas, še več, če želijo jim napišem vabilo na sestanek in garantno pismo, da ga bodo lahko pokazali hrvaškim policajem na meji. Punca je bila užaljena, pa sploh ne vem kaj sem naredil narobe. Mogoče jo je pa motila tako dolga pot in to ravno sedaj, ko se je v Dubrovniku podražilo gorivo? Še dobro, da sva ga natočila včeraj po stari ceni.

Mala je torej na štenderjih in delavec se z njo ukvarja že cel dan, od enih popoldan do dveh (ko je kosilo) in od treh do sedmih zvečer. Vse to po CEST, po SCDT je pa od 7:00 - 15:00, kot piše na vratih pisarne. Dalmatinec itak ne dela, za te stvari je angažiral Bosanca. In fant je priden, ni kaj, in delo ni prijetno. Na koncu pa še za baksheesh ne bo težil.

V tem času se jaz pretebam z dingijem. Čistim ga in čistim. Res je zasvinjan. Na dnu ima celo gojišče školjk. Vse iz Ismailije. Le takrat je bil v vodi, ves ostali čas je visel na davitsih. To odstranjevati z gumiranega platna ni prav enostavno. Nobene kovinske lopatice ne morem uporabiti, samo gobo. In drgnem in drgnem. Vesna gre med tem z avtobusom v Dubrovnik po opravkih. Opravki pri njej so šoping, jasno.

Zvečer se preseliva v bližnji apartma. Cena apartmaja plus cena dry docka skupaj je nižja od cene priveza v morju v tej marini, ki za našo malo barčico preko vikenda od naslednjega tedna dalje znaša 125 evrov na dan, kar je celo precej več, kot v Izoli. Saj ni res, pa je! Razmišljam celo, če ne bi barke kar pustil na suhem in se šel turizem v Dubrovniku po kopnem. No, upam, da bova našla kak zaliv, kjer se da sidrat in tega ni treba plačat. Ko sem na hitro preveril eno koncesionistično karto, ki mi jo je posredoval Tomaž, je obetavna. Vse do Srednje Dalmacije praktično ni plačljivih bojišč. Res pa je tudi, da je informacija stara nekaj let. Preveriti bo potrebno, a upanje ostaja.

škoda, da je prekrasen zaliv obkrožen z neštetimi hišami in privezi

noga je krepko kosmata

dobro se vidi očiščen trup in kakšen je obraščen del

škoda, da je na koncu zaliva marina/suha marina

27. maj 2020, sreda

Dubrovnik, Hrvaška

Dela se od 7:00 do 15:00, to se ve. Časovne pasove smo z domačini tudi že včeraj obdelali. Ampak. Danes jaz delam po SCDT in oni po CEST. Narobe svet. Ura je že preko devet, ko pridem na delovno mesto, pa je že kar nekaj zadel na trupu postorjenih. Presenetljivo.

Sam se spravim nad menjavo olja in filtrov ter ostalih kontrol na motorju. Rutinsko delo in od letos, ko imam Lidlovo električno pumpico za olje, tudi precej manj naporno. Ker imam vedno na zalogi nekaj potrošnega materiala (olje, filtri, impelerji, ...), tudi tukaj takoj nadomestim danes porabljene zaloge. Kupim v dveh lokalnih čendlerijah. A-ja-ja-jaaaaah! Al so zlatarji! Ene najdražjih trgovin na svetu imajo. Vsaj 50% je vse dražje, kot v že tako (pre)dragem Motomarine. Pred popusti. Če od motomarinskih cen odštejem normalni popust, ki ga dobim v Trstu, so pa tukaj več, kot dvojne cene.

Naslednje, česar se lotim, je mreža za ograjico. Še vedno je tako prepojena s sahariskim peskom, da so se tudi povsem novi štriki za fenderje takoj umazali, ko sem jih pred nekaj dnevi privezal na ograjico. Vsaj dve uri traja zanimacija pranja (še dobro, da je voda v ceni boatyarda), pa je vse skupaj samo za odtenek boljše. Pranje pomeni: 90% časa izpiranje, in

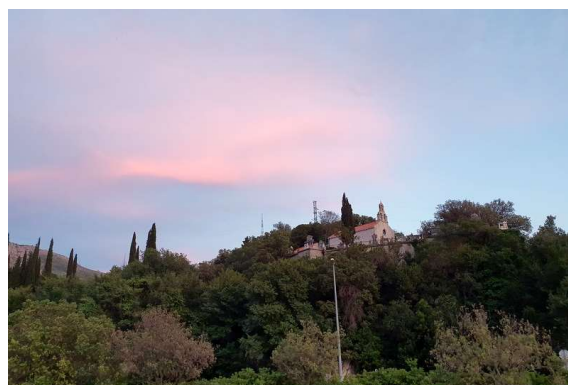
10% časa pranje z detergentom. Dubrovčani so imeli danes enkratno priložnost, da vidijo Rijeku Dubrovačku oranžne barve. Perem namreč na robu potočka, ki se zliva v reko Omblo in ta potoček je od mene dalje oranžen. Skoraj brez pretiravanja! Joj, kako se bojim naslednjega dežja, ko se bo spet cedilo oranžno iz jambora in pripon.

Vesna preživi večji del dneva za kompom in manjši del na avtobusnem izletu v trgovine in banke. Edina tujka je in vsi se hitijo pogovarjati z njo. Na vsako vprašanje je nešteto odgovorov in razlag. Hja, tako je povsod po svetu, kjer ni turizma. Izgleda, da bo celo v Dalmaciji letos nekaj časa še prijetno in se ne bom počutil kot movable ATM. Upam. Navkljub zlatarjem.

Ob mraku sva skoraj istočasno v aparmaju in Vesna organizira pizza delivery. Cena je čisto spodobna, 8 evrov za pico in pivo. Kar pa je bolj pomembno, je to, da je pica povsem spodobna. Čisto na nivoju dobre picerije in precej nadstandardna za delivery. Da pa vse ni tako, kot mora biti, sva kriva sama. Naročiti bi moral eno pico in štiri pive namesto dva plus dva. Piva je zmanjkalo še preden sem se začel truditi pojesti drugo polovico ogromne pice. Ob devetih zvečer. Meteorologi bi rekli, da bo spanje v noči na četrtek moteno.

turistične barke samevajo v Gruži; turistov ni, večina gostiln, restavracij je zaprtih

kičast zaključek dneva

28. maj 2020, četrtek

Dubrovnik, Hrvaška

Spanje je bilo moteno. Preobilica hrane za (pozno) večerjo je naredila svoje. Ker nisva bila pripravljena in brez zaloge česar koli bolj primernega, sva ponoči pila vodo. Veliko vode. Ogromno vode! Še dobro, da je voda v Dubrovniku dobre kakovosti in ne kakšna klorirana mlačna žlobundra. Ker pa sva bolj zabite sorte sva danes za večerjo spet naročila (dobro) pico. Tokrat sva naredila en majček upgrade naročila. Poklicala sva jih s poti, ko sva že postala srečna lastnika češkega piva. Do apartmaja imava deset minut peš in na sredi poti je bencinska črpalka. Ta ima hladilnik in v hladilniku pivo. Za ceno enega malega gostilniškega imajo na črpalki dva velika. Upam, da je to pravi recept za dobro spanje.

Dela nikoli ne zmanjka. Mojstri dobro napredujejo in danes je vse končano. Tisti del, ki sem ga zaupal podizvajalcu NSD. Glavni izvajalec sem sam. No, končano je skoraj vse. Mimo se je pripeljala nevihtica in prekinila poliranje. Ena ura dela je tako prestavljena na jutri dopoldan. Zato pa dežek ni motil naju. Pranje štrikov ter podobne zanimacije. In namakanje mreže za ograjico v varekini. Ogromno dela za malo efekta. Nekaj štrikov sem zamenjal z zalogo iz Južne Afrike. Včasih ogromna zaloga je sedaj že precej načeta. V Cape Townu so bile v tovarniški prodajni dokaj dobre vrvi smešno poceni. Eno vrv sem kupil tudi tukaj, pa nisem prepričan, če je ne bom raje ponovno zamenjal za oprano staro. Celo ta (ki sem jo hotel vreči stran) je oprana boljša od nove Lalizasove. S to blagovno znamko se je pohvalil prodajalec. Pohvalil? Hmmm, je Lalizasova vrv za hvaliti?

Kakorkoli, Vesna besno pere, jaz besno menjavam vrvi in drgnem rjo iz bow spita. In se umikam majstorima. Sploh nimam kaj za pokazati, pa je šel dan mimo in zvečer sem pošteno utrujen. Vesna tudi. Ko bi bilo čim manj takih dni! Za jutri tako na to-do listi ostaja precej stvari, ki sem jih planiral za danes.

en nanos antifouling danes narejen

bokovi so tudi spolirani, tako, da se Mala lepo sveti

lepe pisane barve lončnice

več vrst jih je z različnimi odtenki

29. maj 2020, petek

Dubrovnik, Hrvatska

Začela sva zgodaj zjutraj, da čim več narediva še danes. Zgodaj zjutraj po SCDT, jasno. Na vrsti je pranje sidrnika in vračanje verige vanj, ki leži pod barko. Veriga je šla včeraj skozi rust converter in upam, da sedaj rja ne bo preveč hudo tekla po trupu, ko bova sidro dvigovala iz morja. Tudi obrnil sem verigo. Tako je po novem stodeseti meter pričvrščen na sidro in prvi meter privit na sidrnik.

Sicer pa veriga sploh ni izgledala tako slabo, kot sem se bal, da bo. Novozelandska se precej bolje drži, kot motomarinska, ki je bila en kup rje in samo še za v staro železo (tudi prodal sem jo za staro železo) že po dveh in pol letih uporabe. Sedanja je po šestih letih še čisto v redu. Na nekaj mestih je sicer malo rjava, a ne prehudo. Tudi Lewmarjevo sidro je bilo potrebno cinkati po treh letih na Filipinih. Sedaj sicer ni najlepšega izgleda (beri: je šekasto in na špici tudi malo rjavo), pa še povsem uporabno.

Kakorkoli, preden sem vse skupaj spravil v sidrnik, sem splezal vanj in metal na plan blato in morsk travo. In spiral. In se mi sname vodna pištola iz cevi. Pa splezam iz sidrnika ven, po lestvi na tla, zaprem vodo, po lestvi nazaj na barko, v sidrnik in očistim iztok. Ker ni nič bolje, splezam iz sidrnika ven, pa po pestvi dol in vidim, da je zamašen odtok z zunanje strani. Pa po lestvi gor po en velik izvijač in po lestvi dol, malo pobezam izpust in spet teče voda ven. Pa po lestvi gor in v sidrnik takoj, ko voda odteče. Zmečem preko roba še nekaj blata in trave. Pa spet iz sidrnika ven pa po lestvi dol in odprem vodo. Pa po lestvi gor in spiram sidrnik in potem splezam notri, da zmečem ven preostanek blata in morske trave. Ko sem notri, se spet sname pištola iz cevi. Torej spet iz sidrnika ven, pa po lestvi dol in zaprem vodo. Pa nazaj po lestvi gor in popravim pištolo, potem po lestvi dol, da odprem vodo in po lestvi gor, da perem dalje. In spet odleti pištola. Ne, sedaj pa ne grem več dol. Prišla je Vesna iz trgovine in zaprla vodo. Od tega trenutka je delo popolnoma enostavno, le še dvakrat sem splezal v sidrnik in nazaj ven. Vodo je pa zapirala in odpirala ona, ki je dežurala pri pipi.

Genovo zamenjava za novo. Od lanskega poletja voziva s seboj nova jadra, pa mi jih je bilo škoda zamenjat, dokler so bila stara še za rabo. Sedaj je pravi čas. Oranžna jadra pa res nočem imeti! In jo dvigneva in pogledam, kako stoji. Prekratka je, ajoj! No, saj se bo verjetno še malo raztegnila in potem bo v redu. Pa tudi, če bo kak centimeter prekratka, me ne bo konec. Bom pa pri 12,5 vozlih vetra krajšal, namesto pri 12. Da bo le novo jadro tako trpežno, kot je bilo sedanje. 73.000 milj je zdržalo!

Potem je na vrsti za menjavo glavno jadro. Ampak. Takrat se nad hribi stemni. Na štenderjih pa ne bi improviziral z ravno odprtim jadrom, ko prileti sunek vetra. Na vodi bi barko morda samo nagnilo, na štenderjih pa... Zanimacija za jutri.

So pa zato zamenjani vsi štriki. Pri škoti genove sem dolgo cincal. Kupiti nove ali ne kupiti nove, to je vprašanje. Sedanje vrvi so bile še iz Južne Afrike in so bile do napada peska v Egiptu brezhibne. Po napadih so pa tako trde, da je težko delati z njimi. Ampak, to sranje, ki je naprodaj tukaj, pa ni kaj dosti boljše. Niti sedaj, ko je so vrvi še čisto nove.

Ob dveh popoldan greva v vodo. Še zadnji pogled na podvozje in - kaj vidim! Mojstri, ki so sicer naredili stvari brezhibno (ali pa vsaj dobro skrili napake), so mi pobarvali kolesček za log, ki se, jasno, ne vrti. Tinner v roke in čistilna akcija. Na koncu sem ga toliko očistil, da se je pri nekaj vozlih začel vrteti. Bom videl, kako bo na prvi resni plovbi. Upam, da ga ne bo potrebno vzeti iz trupa in čistiti še naprej.

Kakorkoli, še nekaj poliranja inoxa popoldan v marini v vodi zame in šoping hrane za Vesno v Gružu in noč je tu.

Mala se pripravlja za vrnitev v morje

še zadnji premazi tam kjer so bili štenderji

no, razlika je opazna, kajne?

malo večja nabava od A do Ž, saj mi je zmanjkalo vsega po vrsti

30. maj 2020, sobota

Dubrovnik, Hrvaška

Danes sva imela namen izpluti, pa sem si premislil. Napovedane so nevihte in potem naj bi celo popoldne in ponoči deževalo. Ah, ja... Kam sva to prišla? Kakšno morje pa je to? Še posebej, ko malo pogledam napoved za naprej. Čez en teden imava napovedanih 6 boforov z juga, v sunkih do 50 vozlov. Ne burja, jugo! Ni kaj, nad štirideseti vzporednik sva prišla, tukaj tako to pač je. Navaditi se bo treba. Ali, še bolje, odjadrati drugam.

Samo kam? Ne bi spet rad izobesil zastave države Terminal. Grčija se obnaša čudno. Acalephe je lep primer, kako se ne dela s pomorskimi turisti. Skupaj smo izpluli iz Ismailije, bili skupaj v Ierapetri in pluli skupaj do Zakintosa, kjer sta ona dva vrgla sidro v Agios Nikolaosu, midva pa nadaljevala na Krf. Osem dni sta vedrila na sidru in plačala agentu 200 evrov, da bi jima omogočil postaviti barko na kopno. Ko sta dobila dovoljenje, sta urno izplula, vendar ju je v Prevezi čakala nova prepreka. Najprej morata prestati dvotedensko karanteno na kužnem pomolu, potem pa dalje. Če? In, privez je seveda potrebno plačati. 700 evrov je dvotedenska ceha. In za ta denar morata biti zaklenjena na barki. Nobeno prepričevanje, da

sta itak izolirana že več kot dva tedna, ni pomagalo. Nista bila pod njihovim balkonom (in nista bila njihova plačnika, dodajam jaz). Nesramnost grških oblasti, ki je nismo vajeni in je do sedaj tudi nismo imeli prilike doživeti. Nihče od nas, ki smo že kdaj pluli tam naokoli. Preventivnih (več ali manj brezveznih) ukrepov, ki so namenjeni masovnemu prehodu meje avionskih turistov, se držijo kot pijani plota. Tudi za osamljene pomorce, ki so preverjeno zdravi. Niti (plačljivega) testa jima niso ponudili v zameno za (plačljivo) karanteno. Pa, saj ko sva midva telefonirala na coast guard v Prevezi z vprašanjem, če je kakšna možnost, da prideva tja, so nama grozili celo z zaporom, če naju samo vidijo v bližini. Skrajna aroganca!

Kakorkoli, preden se je vreme danes skisalo sva zgodaj zjutraj po SCDT (ob 11:00 po CEST) v čisti bonaci zamenjala glavno jadro. To je bil lažji del naloge. Malo bolj zapleteno je bilo zamenjat reef, edino vrv, ki je še nisem menjal. Menjam jo lahko samo, ko je jadro popolnoma zunaj, še lažje pa je, ko jadra na navijalcu sploh ni. Ampak. Potrebno je odviti nekaj vijakov, kar ni tako enostavno (hvala za nesebično pomoč, WD40). In potem spraviti štrik v ozko cevčico, ki jo delno zapira vijak, ter na koncu ta vijak dobro priviti. Jasno, do vijaka se ne da enostavno priti. No, v eni uri je zadeva pod streho skupaj s postavljeno tendo, ki sva ji tudi namazala vse zadrge z mastjo, ki nama jo je podarila slovenska sailmakerica na Havajih.

Genovo sva pustila na tleh v boatyardu in jim rekla, da naj jo odnese kdo, ki bi jo morda potreboval za ponjavo, na primer pri obiranju oliv. Tam oranžna barva ponjave prav nič ne moti. Glavno jadro je bilo pa zvito v jamboru in ni tako hudo zapackano. Pa ga spraviva. In sedaj imava problem. Kam ga dati? V locker, morda? No, to morava še naštudirati.

Deževno popoldne je delavno. In tak je plan tudi za jutri dopoldan. 90 evrčkov, kolikor stane tale marinska luknja v vodi preko vikenda v predsezoni, je potrebno zaslužiti. No, vsaj hiter internet imajo (sedaj, ko sva edina gosta) in filmi se kar valijo na disk. Vesna tudi spakira vso včeraj nakupljeno hrano v bunkerje. Spet je vse polno. Za vsak slučaj. Kaj pa če bova ponovno pristala na terminalu?

reklama je, da imajo v marini tudi bazen; no, v tem bazenu kopanja ni

dež, hladen veter, ni bilo za kratke hlače

31. maj 2020, nedelja

Dubrovnik - Sunj, Lopud, Hrvaška

November rain. Srečo bi se počutil, kot doma. Ne vem sicer, če bi tudi užival, verjetno ne, ampak irski dež(ek) bi pa na vsak način takoj prepoznal. Včeraj bi čisto lahko izplula, danes je bolj mokro. Vremenarji so jo malo pihnili v prazno. Ali pa je tako vedno na Jadranu, kdo ve? Nimam izkušenj. Ko sem na zadnje preverjal vreme na tem morju, so bili še časopisi (vreme je bilo tipično na zadnji strani) in na vratih pri recepcijah marin so bile izobešene fotokopije vremenske napovedi. Vreme gor ali dol, sedaj imam pa te marine vseeno dovolj. Ghost town. Sploh pa, ker je dražja od izolske! Izgleda, da se mi bo počasi začelo kolcat po Marini v Izoli, moji, (sedaj ne več) najdražji marini.

Kakorkoli, počasi se prebujava, nekaj še narediva, posesava in pospraviva kramo, ki se je valjala naokoli zaradi premetavanja iz enega konca barke na drugega. Iz najbolj oddaljenih lukenj sva izbežljala stvari, ki sva jih rabila pri delu, ki nastopa enkrat na leto. Ob enih se zjasni in takrat lahko mirno izplujeva. Greva! Tokrat s čistim podvozjem.

Ampak, kam? Spet imava podoben problem, kot v Grčiji. Vse že pozna. Spomini so sicer stari 20 let, so pa še vedno tukaj. Za nasvet pobarava Braneta iz Domžal in v trenutku sva lahko na tem koncu Jadrana en mesec. Res pozna vse oštarije, bravo! Ampak, v sredo bi morala biti pa že v Splitu, hmmm...

Kar kmalu dvigneva jadra. Kakšna razlika! Vetra je malo, 2 bofora s sunki do 8 vozlov, Mala pa drsi po morju s hitrostjo

med 5 in 6 vozli. In za povrhu je polno naložena z gorivom in vodo. Skoraj tono več, kot kadar so rezervoarji prazni. Le vina nisva naložila. Vranac ni ravno primeren za v Malino vinsko klet.

In ko tako v lepem vremenu jadrava po mirnem morju, se mi zazdi, da bi bilo potrebno glavno jadro malo zategniti po dvižnici. Pa zapeljem za nekaj sekund v veter in naredim dva obrata na vinču. In ... naredi pok. A-joj! Dvižnica je bila pri skopcu skoraj pregledana in sem jo včeraj odrezal deset centimetrov. Očitno sem slabo naredil voz. In si kupil problem. Štrik je padel v jambor, moja vodilna vrvica, ki sem jo imel za take namene v jamboru pa je tudi šla rakom žvižgat že pred nekaj leti. Sam tega ne morem razrešiti. Potrebujem pomočnika, ki je gibčen in ve, kaj je treba narediti. Eden mora biti na vrhu jambora in drugi spodaj. Ni druge, nazaj v Dubrovnik bo treba, na Elafitih takega fanta najbrž ne bom našel.

Ostaneva torej, kjer sva. Sidrava se na Lopudu. V luki so nastavili bojišče in čeprav sem prepričan, da danes (še) ne kasirajo, sva se raje odpeljala okoli otoka in se sidrala v zalivu Sunj. Ker sva v celem zalivu sama, sem kar malo pozabil na težave in dobre volje zakuril roštilj. Vendar. Oglje je ravno dobro zažarelo in na mrežico roma prvi kos mesa, ko naredi tik. In potem še tik.....tik...tik.tik.tik.tik in se konča s frrrrrrr. Pravi tropski tuš. In ravno, ko je vse spečeno, so bili tiki v obratnem vrstnem redu, hic! In potem je spet sijalo sonce vse do mraka.

Kakorkoli, nocoj bo spanje moteno zaradi hrupa iz jambora, ker v njem ni jadra, ki bi preprečevalo butanje navijalca ob stene.

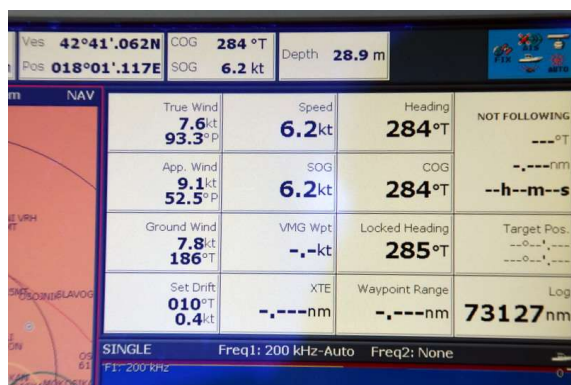
Jutri pa spet v Dubrovnik...

Rijeka Dubrovačka

danes je bila to edina jadrnica, ki je plula v najini okolici

pri dobrih sedmih vozlih sva letela 6 vozlov ... ni kaj: očiščena barka, nova jadra naredijo svoje

veter ni bil dolgo, toliko pa le, da so se malo prezračila in ... :(

sedaj imamo bela jadra :)

pa četudi padajo ušpičene smreke, danes bo roštilj s svinjsko vratovino in pika!

*zaliv Sunj je čisto prazen ... čisto druga slika kot pred
davnimi leti, ko so nabijali glasbo do jutra*

plažni kafič sameva ...